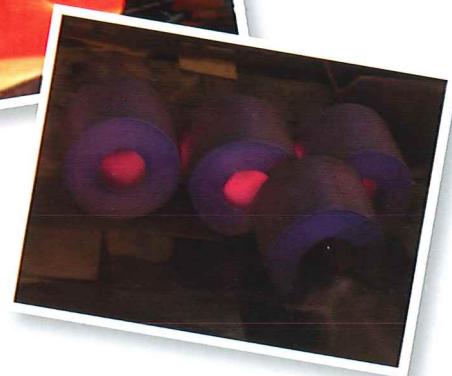

ผลการดำเนินงานประจำปี 2551
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

สารบัญ.....

2	สารอธิบดี
4	ทำเนียบผู้บริหารและข้าราชการดีเด่น
13	ข้อมูลองค์กร
14	• ประวัติความเป็นมา
15	• วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์
16	• โครงสร้างและอัตรากำลัง
18	• พระราชบัญญัติ
19	งบประมาณรายจ่ายและงบแสดงฐานะการเงินประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551
31	ผลการดำเนินงาน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551
32	• ผลการดำเนินงาน ตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551
39	• ผลการปฏิบัติงานที่สำคัญ ตามกิจกรรมหลักประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551
40	- ด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่
57	- ด้านอุตสาหกรรมพื้นฐาน
67	- ด้านโลจิสติกส์อุตสาหกรรม
73	• การพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ
77	• ผลการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ
81	กิจกรรมสัมพันธ์
86	คณะผู้จัดทำ

Message from the Director-General

สารจาก...อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

เป็นที่ทราบกันดีว่า “แร่” เป็น “ทรัพย์ในดิน” ที่มีคุณอนันต์ และมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า เพราะ “แร่” เป็นวัตถุดิบตั้งต้นของอุตสาหกรรมเกือบทุกประเภท โดยเฉพาะอุตสาหกรรม ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ อุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมเซรามิก แก้วและกระจก อุตสาหกรรมเหล็ก อุตสาหกรรมเคมี เป็นต้น การนำแร่ขึ้นมาใช้จึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้ว่าประเทศที่มีทรัพย์ในดินจำนวนมาก จะเป็นประเทศที่มีความได้เปรียบในการแข่งขันกับนานาชาติอารยประเทศ

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในฐานะที่เป็นองค์กรหลักของประเทศในการบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ การพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานและโลหิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ให้มีประสิทธิภาพ คุณภาพ ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม และเป็นที่พักของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและประชาชน การเสริมสร้างความเข้มแข็งและความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม การกำกับดูแลการประกอบการให้เป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ ได้ดำเนินงานภายใต้ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศ

การดำเนินงานในช่วงต่อไป กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จะให้ความสำคัญกับการทำงานเชิงรุก เพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศในด้านการให้บริการแก่ผู้ประกอบการ พร้อมกับสนับสนุนและผลักดันให้สถานประกอบการต่าง ๆ ดำเนินธุรกิจอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยเปิดโอกาสให้ชุมชนและสังคมมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งงานที่จะดำเนินการคือ การผลักดันนโยบาย "เหมืองแร่สีเขียว" (Green Mining Policy) และจัดให้มี "รางวัลเหมืองแร่สีเขียว" (Green Mining Award) เป็นรางวัลประจำปีที่กรมมอบให้แก่สถานประกอบการชั้นดี โดยเหมืองแร่สีเขียว นอกจากจะต้องมีคุณภาพของการประกอบการที่ดีแล้ว ยังมุ่งเน้นในเรื่องของการมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม ชุมชนและสังคมเป็นที่ตั้ง สามารถกำจัดหรือลด ป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมให้มีปัญหาน้อยที่สุด มีการดูแลความปลอดภัยและสุขภาพของคนงานและชุมชน ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง มีพื้นที่สีเขียวและทัศนียภาพเรียบร้อยสะอาดตา ประกอบการอย่างโปร่งใสตรวจสอบได้ และสามารถให้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าที่สุด ซึ่งรางวัลนี้จะเป็นเอกลักษณ์ของกรมและเป็นสิ่งที่ชุมชน สังคมรอบ ๆ เหมืองแร่ โรงแต่งแร่ โรงประกอบโลหกรรม และโรงงาน ไม่ บด และย่อยหิน สัมผัสถึงความเป็นสีเขียวอย่างเป็นรูปธรรม จับต้องได้

อย่างไรก็ตามผลสำเร็จของการดำเนินงานของกรม จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ หากขาดความร่วมมือร่วมใจของเจ้าหน้าที่ทุกภาคส่วน ที่จะมุ่งมั่นพัฒนาอุตสาหกรรมและภาคนี้ในการปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ ภายใต้ปณิธาน กพร. DPIM "กู้ภัยอาสา พัฒนาด้วยใจ แร่ไทยยั่งยืน" "Development-Professional-Integration-Morality" เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายเดียวกันในอันที่จะนำพาองค์กรปฏิบัติภารกิจให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแก่ประเทศชาติต่อไป

(นายวิฑูรย์ สิมะโชติ)

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

Organization Chart

▲ คณะผู้บริหาร

1

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

2

นายเสน่ห์ นิยมไทย

รองอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

3

นายสุรพงษ์ เขียงทอง

รองอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

1

2

3

นายไชยา เจริญวงศ์
วิศวกรเหมืองแร่ 9วช. และ
ผู้อำนวยการสำนักกำกับการผลิตและจัดเก็บรายได้

นางสาวนภาพร อรุณเกียรติกิจ
วิศวกรโลหการ 8วช.

นางธัญพร ลาภานันต์
เศรษฐกร 8ว. และ
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร

4

5

6

4

5

6

7

นายปณิธาน จินดาภู

ผู้อำนวยการสำนักเหมืองแร่และสัปปทาน

8

นายธวัช ผลความดี

ผู้อำนวยการสำนักบริหารสิ่งแวดล้อม

9

ผู้อำนวยการสำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน

7

8

9

นางสมจินต์ ศงสะเสน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง

10

นางสาวสิริรัตน์ สิริคันทานนท์
ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย

11

นางสาวสุพศรี ทুমโผสิต
ผู้อำนวยการสำนักบริหารยุทธศาสตร์

12

10

11

12

13

นางอนงค์ ไพจิตรประภาภรณ์
ผู้อำนวยการสำนักโลจิสติกส์

14

นายชาติ หงส์เทียมจันทร์
ผู้อำนวยการสำนักวิศวกรรมและฟื้นฟูพื้นที่
และรักษาการผู้อำนวยการสำนักการอนุญาต

15

นายมานุส มณีบุษย์
ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศ

13

14

15

นางสาวลัดดาวัลย์ คงเอี่ยมตระกูล
ผู้อำนวยการกลุ่มตรวจสอบภายใน

16

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 1 (สงขลา)

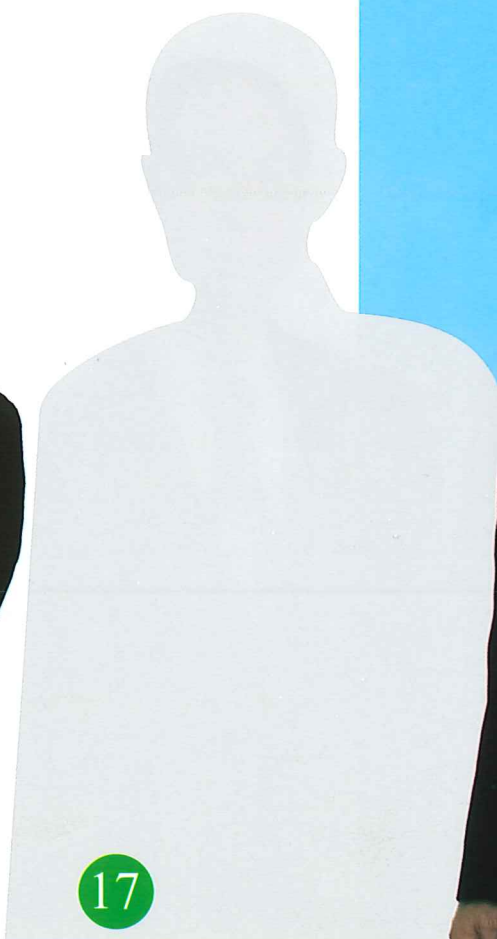
17

นายสมบุรณ์ ยินดียั่งยืน
ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 2 (อุดรธานี)

18

16

17

18

19

นายสมชาย เอกธรรมสุทธิ

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 3 (เชียงใหม่)

20

นายธรรมศักดิ์ พงษ์ประเสริฐ

ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่ เขต 1 (ศูนย์ภูเก็ต)

19

20

ข้าราชการ ดีเด่น

ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปี พ.ศ. 2551

นายเทพไทย กาญจนโชติ
นักสืบสวนสอบสวนชำนาญการพิเศษ
สำนักกฎหมาย

นางจริยา อ่อนน้อม
นักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ
สำนักบริหารกลาง

ข้อมูลองค์กร

- ประวัติความเป็นมา
- วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์
- โครงสร้างและอัตรากำลัง
- พระราชบัญญัติ

ประวัติ

ความเป็นมา

ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศไทยมีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ มาแต่ครั้งอดีตกาล และคงความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศมาทุกยุคสมัย การบริหารจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ไทยมีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง ในสมัยกรุงสุโขทัยมีการขุดแร่อย่างเสรี แต่เนื่องจากความต้องการใช้ที่มากขึ้น ประกอบกับมูลค่าทางเศรษฐกิจของแร่ที่เพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ทำให้ต้องมีการจัดการควบคุมการทำเหมืองแร่ให้รัดกุมมากขึ้น ในสมัยกรุงศรีอยุธยา กรมนาเป็นผู้ดูแลการทำเหมืองแร่ และมีการเก็บภาษีอากรแร่เป็นครั้งแรก ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นผู้ปกครองมณฑลหรือจังหวัด มีอำนาจอนุญาตการขุดแร่ แต่ก็ยังมีปัญหาในเรื่องของการกำหนดเขตเหมืองแร่ การขออนุญาตทำเหมือง และการเก็บภาษีซึ่งยังขาดประสิทธิภาพและไม่มีมาตรฐานที่แน่นอน พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 จึงทรงมีพระบรมราชโองการตั้ง “กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยา” ขึ้น สังกัดกระทรวงเกษตรราธิการ ในวันที่ 1 มกราคม 2434 ทำหน้าที่ดูแลการทำเหมืองแร่ การออกใบอนุญาตเกี่ยวกับการตรวจหาแร่และทำเหมืองแร่ตลอดทั่วราชอาณาจักร

กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยา หรือ “กรมแร่” ได้มีการเปลี่ยนแปลงชื่อและกระทรวงต้นสังกัดไปแต่ละยุคแต่ละสมัย รวมถึง 9 ครั้ง ในจำนวน 5 กระทรวงด้วยกัน คือ กระทรวงเกษตรราธิการ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ กระทรวงเศรษฐกิจ และกระทรวงเศรษฐกิจ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2485 เมื่อมีการจัดตั้งกระทรวงอุตสาหกรรมขึ้น กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยาได้ย้ายมาสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมภายใต้ชื่อ “กรมโลหกิจ” ในปี พ.ศ. 2506 ได้ย้ายไปสังกัด กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ซึ่งตั้งขึ้นใหม่ภายใต้ชื่อ “กรมทรัพยากรธรณี” และในที่สุดได้ย้ายมาสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2516 เมื่อมีการยุบกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ

ต่อมา ภายหลังการปฏิรูประบบราชการตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 มีการแยกภารกิจหลักของกรมทรัพยากรธรณี ได้แก่ ด้านธรณีวิทยา ด้านแร่ ด้านพลังงาน และด้านน้ำบาดาล ไปสังกัดอยู่ในกระทรวงต่างๆ ตามที่มีการแบ่งโครงสร้างส่วนราชการใหม่ โดยงานด้านแร่และโลหกรรม ได้จัดตั้งหน่วยงานใหม่ คือ “กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่” สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีหน้าที่ความรับผิดชอบหลักในการอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมแร่และโลหกรรม ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ กฎหมายว่าด้วยโรงงาน และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งการจัดเก็บรายได้ของรัฐในส่วนที่เกี่ยวข้อง และการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ โลหกรรมและอุตสาหกรรมพื้นฐาน รวมตลอดถึงการสนับสนุนและให้บริการทางวิชาการแก่หน่วยงานราชการ เอกชน รัฐวิสาหกิจ และประชาชนทั่วไป

วิสัยทัศน์ (VISION)

เป็นองค์กรหลักของประเทศ ในการบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ การพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้มีประสิทธิภาพ คุณภาพ ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม และเป็นที่พึ่งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและประชาชน

พันธกิจ (MISSION)

1. ชี้นำนโยบายและยุทธศาสตร์การใช้ประโยชน์ทรัพยากรแร่ของประเทศ การสร้างความมั่นคงด้านแร่ และการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน เพื่อให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนและมีคุณภาพทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม
2. กำกับดูแลการประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ชุมชน และสังคม
3. สนับสนุน และเสริมสร้างขีดความสามารถของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้มีความก้าวหน้า มีมาตรฐานคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ สามารถแข่งขันได้ในยุคโลกาภิวัตน์ และเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมโดยรวมของประเทศ
4. สร้างโอกาสและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการลงทุนและการประกอบกิจการเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน
5. ส่งเสริมและดำเนินงานวิจัยและพัฒนา เพื่อสร้างองค์ความรู้ในการเพิ่มมูลค่าและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรแร่อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ (STRATEGY)

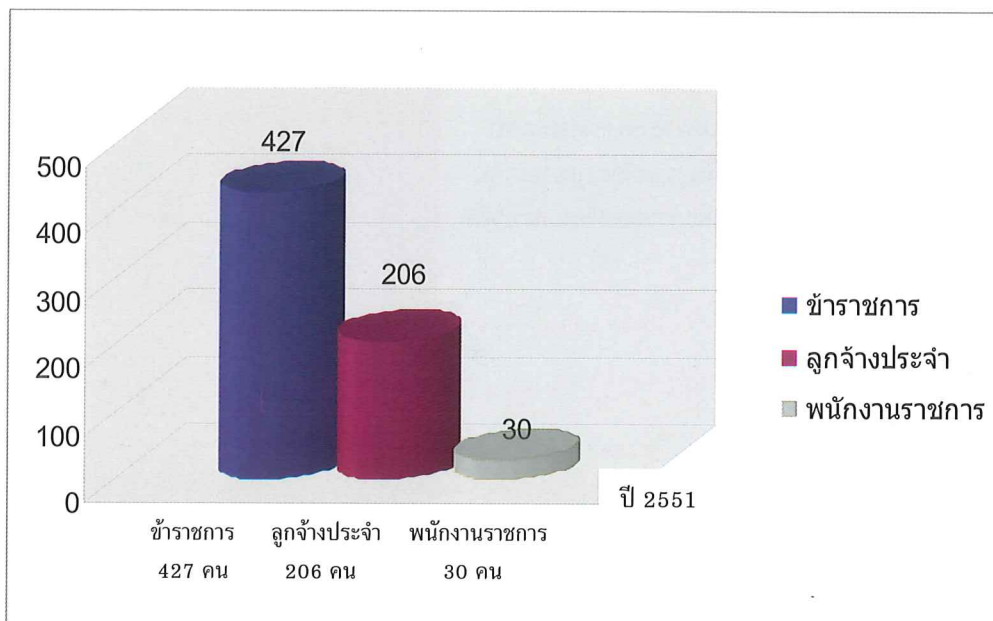
1. การบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศ
2. การเสริมสร้างความเข้มแข็งและความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม
3. การกำกับดูแลการประกอบการให้เป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม
4. การพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ

โครงสร้างของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

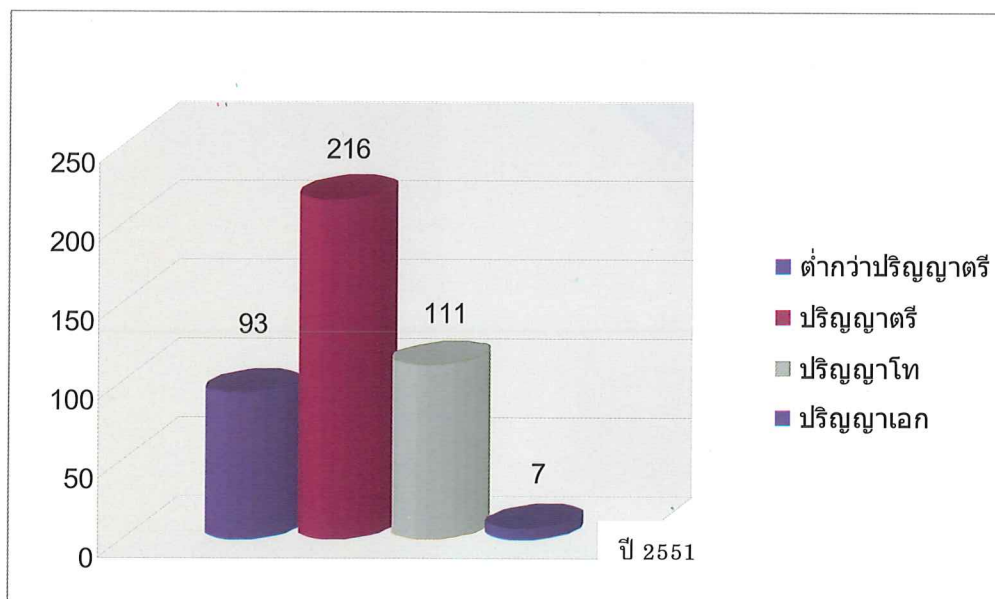

หมายเหตุ * เป็นหน่วยงานที่ตั้งขึ้นเป็นการภายใน

อัตรากำลังข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานราชการ

จำนวนข้าราชการ จำแนกตามวุฒิการศึกษา

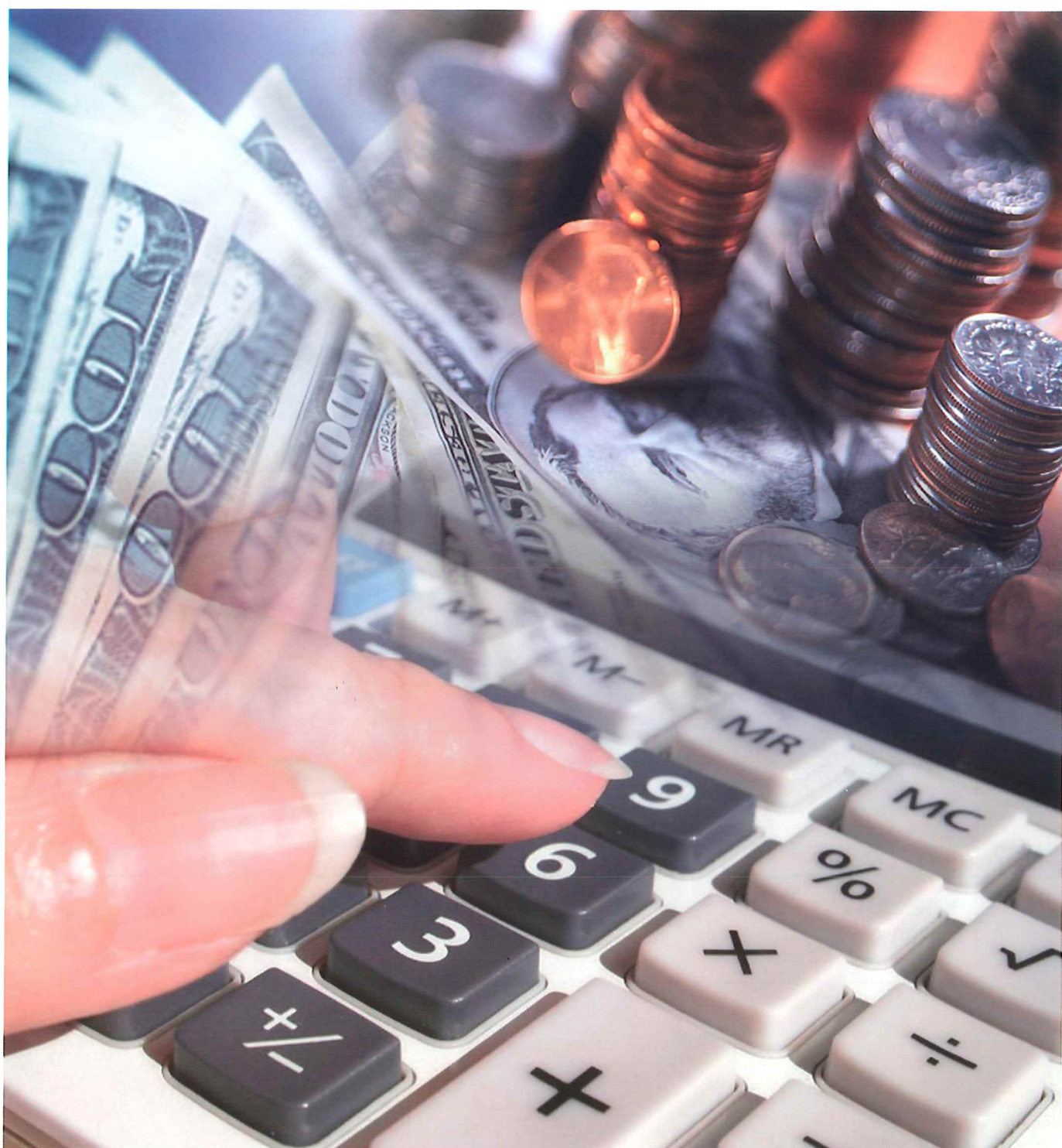
พระราชบัญญัติ

ที่เกี่ยวข้อง 4 ฉบับ

- พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510
- พระราชบัญญัติพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ พ.ศ. 2509
- พระราชบัญญัติควบคุมแร่ดีบุก พ.ศ. 2514
- พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 (เฉพาะโรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการไม่ บด หรือย่อยหิน และโรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการทำเกลือสินเธาว์และการสูบน้ำหรือน้ำเกลือขึ้นมาจากใต้ดิน)

งบประมาณรายจ่ายและงบแสดงฐานะการเงิน
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

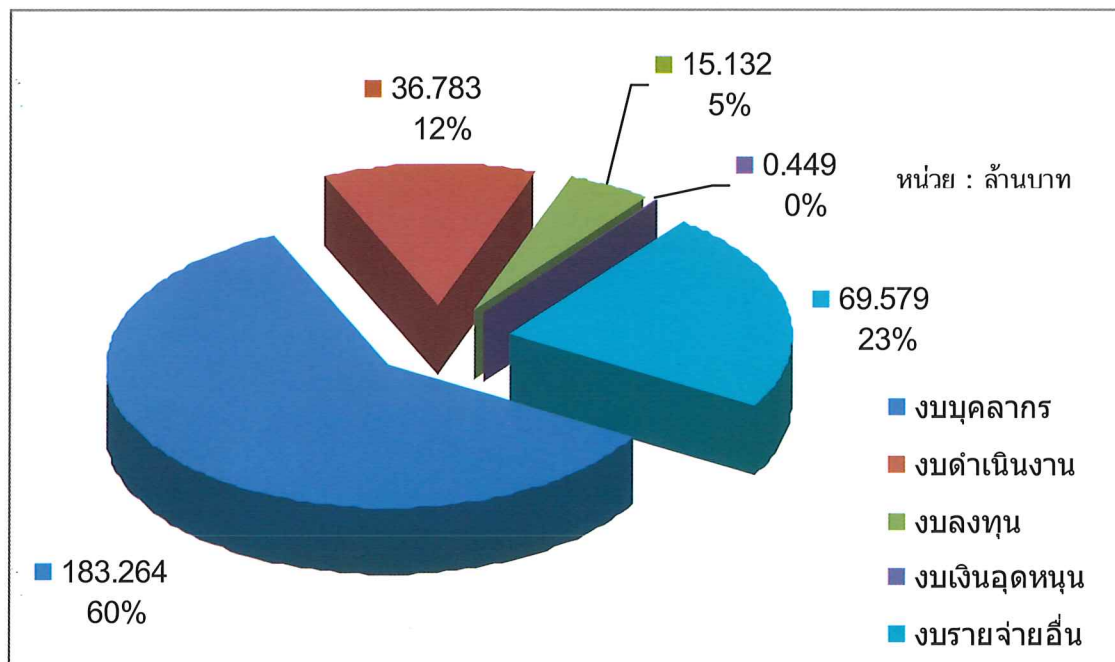
งบประมาณรายจ่ายและงบแสดงฐานะการเงิน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

งบประมาณรายจ่าย

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้รับการจัดสรรงบประมาณรวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน 305.207 ล้านบาท แบ่งออกเป็นงบประมาณตาม ผลผลิตที่ 1 การจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน 174.324 ล้านบาท และงบประมาณตาม ผลผลิตที่ 2 การพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน 130.883 ล้านบาท โดยจำแนกตามประเภทรายจ่ายได้ ดังนี้

งบบุคลากร	183.264	ล้านบาท
งบดำเนินงาน	36.783	ล้านบาท
งบลงทุน	15.132	ล้านบาท
งบเงินอุดหนุน	0.449	ล้านบาท
งบรายจ่ายอื่น	69.579	ล้านบาท

งบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. 2551

งบแสดงฐานะการเงิน
ณ วันที่ 30 กันยายน 2551

	หมายเหตุ	(หน่วย : บาท)
สินทรัพย์		
สินทรัพย์หมุนเวียน		
เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	2	266,817,307.98
ลูกหนี้ระยะสั้น		571,550,514.34
รายได้ค้างรับ		370,627.15
สินค้าและวัสดุคงเหลือ		6,210.20
รวมสินทรัพย์หมุนเวียน		838,744,659.67
สินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		
ลูกหนี้ระยะยาว		(14,400.00)
ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (สุทธิ)	3	172,787,745.33
สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (สุทธิ)	4	845,867.00
สินทรัพย์ไม่มีตัวตน (สุทธิ)	5	43,088.02
สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนอื่น		0.00
รวมสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน		173,662,300.35
รวมสินทรัพย์		1,012,406,960.02

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงฐานะการเงิน
ณ วันที่ 30 กันยายน 2551

(หน่วย : บาท)

หนี้สิน	
หนี้สินหมุนเวียน	
เจ้าหนี้ระยะสั้น	28,737,659.20
ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย	2,963,324.69
รายได้แผ่นดินรอนำส่งคลัง	180,478.24
รายได้รอการรับรู้ระยะสั้น	0.00
เงินรับฝากระยะสั้น	703,603,936.13
หนี้สินหมุนเวียนอื่น	2,654,636.02
รวมหนี้สินหมุนเวียน	738,140,034.28
หนี้สินไม่หมุนเวียน	
รายได้รอการรับรู้ระยะยาว	59,471,994.00
เงินทดรองราชการรับจากคลังระยะยาว	1,060,000.00
รวมหนี้สินไม่หมุนเวียน	60,531,994.00
รวมหนี้สิน	798,672,028.28
สินทรัพย์สุทธิ	213,734,931.74
ทุน	
รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายสะสม	32,690,605.49
รวมสินทรัพย์สุทธิ	213,734,931.74

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงผลการดำเนินงานทางการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2551

หมายเหตุ

(หน่วย : บาท)

รายได้จากการดำเนินงาน

รายได้จากรัฐบาล		
รายได้จากงบประมาณ	6	373,548,702.28
รวมรายได้จากรัฐบาล		373,548,702.28
รายได้จากแหล่งอื่น		
รายได้จากการขายสินค้าและบริการ		6,291,591.33
รายได้จากเงินช่วยเหลือและเงินบริจาค		15,906,301.33
รายได้อื่น		(2,272,235.20)
รวมรายได้จากแหล่งอื่น		19,925,657.46
รวมรายได้จากการดำเนินงาน		393,474,359.74

ค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน

ค่าใช้จ่ายบุคลากร	7	224,367,084.26
ค่าใช้จ่ายบำเหน็จบำนาญ		25,915,011.66
ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม		19,637,017.32
ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง		20,055,127.30
ค่าวัสดุและค่าใช้จ่าย	8	77,170,849.65
ค่าสาธารณูปโภค	9	6,187,441.66
ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	10	16,741,159.05
ค่าใช้จ่ายอื่น		24,003.44
ค่าตอบแทนเฉพาะงาน		6,000.00
รวมค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		390,103,694.34
รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากการดำเนินงาน		3,370,665.40

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน (ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

งบแสดงผลการดำเนินงานทางการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2551

(หน่วย : บาท)

รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน	
กำไร/ขาดทุนสุทธิจากการจำหน่ายสินทรัพย์	10,790.00
รายการอื่นๆ ที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน	420.00
รวมรายได้/ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกิดจากการดำเนินงาน	10,370.00
รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมตามปกติ	
	3,381,035.40
รายการพิเศษ	0.00
รายได้สูง (ต่ำ) กว่าค่าใช้จ่ายก่อนรายการรายได้แผ่นดิน	3,381,035.40

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

หมายเหตุประกอบงบการเงิน

ณ วันที่ 30 กันยายน 2551

หมายเหตุที่ 1 - สรุปนโยบายการบัญชีที่สำคัญ

1. หลักเกณฑ์ในการจัดทำงบการเงิน

งบการเงินนี้จัดทำขึ้นตามเกณฑ์คงค้าง โดยเป็นไปตามข้อกำหนดในหลักการและนโยบายบัญชีสำหรับหน่วยงานภาครัฐ ฉบับที่ 2 ตามประกาศกระทรวงการคลัง เมื่อวันที่ 6 มกราคม 2546 การจัดประเภทและการแสดงรายการในงบการเงินถือปฏิบัติตามหนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค.0423.2/ว.410 เรื่องรูปแบบรายงานการเงินของหน่วยงานภาครัฐสำหรับปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

2. หน่วยงานที่เสนอรายงาน

รายงานที่ปรากฏในงบการเงินรวมถึงรายการที่เกิดจากเงินในงบประมาณและเงินนอกงบประมาณที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ใช้ในการดำเนินงาน ซึ่งเป็นรายการที่เกิดขึ้นทั้งที่หน่วยงานในส่วนกลางและหน่วยงานในภูมิภาค

3. ขอบเขตของข้อมูลในรายงาน

รายการที่ปรากฏในงบการเงิน รวมถึงสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นของรัฐบาลในภาพรวม แต่ให้หน่วยงานเป็นผู้รับผิดชอบในการดูแลรักษาและบริหารจัดการให้แก่รัฐบาล ภายใต้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย และรวมถึงสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นของหน่วยงานที่ใช้เพื่อ

4. การรับรู้รายได้

- รายได้จากเงินงบประมาณรับรู้เมื่อได้รับอนุมัติคำขอเบิกเงินจากกรมบัญชีกลาง
- รายได้แผ่นดินรับรู้เมื่อได้รับเงิน

รายได้แผ่นดินแสดงเป็นรายการต่างหากจากรายได้และค่าใช้จ่ายจากกิจกรรมปกติของหน่วยงานในงบรายได้และค่าใช้จ่าย

5. ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย

อาคาร อุปกรณ์ และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนแสดงในราคาทุนหักค่าเสื่อมราคาสะสม ค่าเสื่อมราคาคำนวณโดยวิธีเส้นตรง ตามอายุการใช้งานโดยประมาณของสินทรัพย์ ดังนี้

อาคารและสิ่งปลูกสร้าง	15 - 40 ปี
ครุภัณฑ์	2 - 12 ปี
โปรแกรมคอมพิวเตอร์	2 - 5 ปี

หมายเหตุที่ 2 - เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด

เงินสด	0.00
เงินฝากของหน่วยงาน (เงินงบประมาณ)	127,858.09
เงินฝากของหน่วยงาน (เงินนอกงบประมาณ)	0.00
เงินฝากคลัง 901, 912	263,805,456.60
เงินทดรองราชการ	1,060,000.00
เงินฝากไม่มีรายตัว	10,000.00
พักยอดเงินฝากคลัง	1,813,993.29
รวมเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	266,817,307.98

หมายเหตุที่ 3 - ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ (สุทธิ)

อาคารและสิ่งปลูกสร้าง	214,483,286.22
หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	100,701,781.95
อาคารและสิ่งปลูกสร้าง (สุทธิ)	113,781,504.27
ครุภัณฑ์และอุปกรณ์	139,783,657.43
หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	80,777,416.37
ครุภัณฑ์และอุปกรณ์ (สุทธิ)	59,006,241.06
รวม ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (สุทธิ)	172,787,745.33

หมายเหตุที่ 4 - สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (สุทธิ)

สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน	956,300.00
หัก ค่าเสื่อมราคาสะสม	110,433.00
รวม สินทรัพย์โครงสร้างพื้นฐาน (สุทธิ)	845,867.00

หมายเหตุที่ 5 - สินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตน (สุทธิ)

โปรแกรมคอมพิวเตอร์	1,699,416.00
<u>หัก</u> ค่าตัดจำหน่ายสะสม	1,656,327.98
รวม โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (สุทธิ)	43,088.02

หมายเหตุที่ 6 - รายได้จากงบประมาณ

รายได้จากงบบุคลากร	180,167,944.24
รายได้จากงบดำเนินงาน	35,760,394.64
รายได้จากงบลงทุน	10,407,185.64
รายได้จากงบอุดหนุน	480,000.00
รายได้จากงบกลาง	62,722,243.77
รายได้จากงบรายจ่ายอื่น	86,125,219.35
<u>หัก</u> เบิกเกินส่งคืนเงินงบประมาณ	2,114,285.36
รวม รายได้จากงบประมาณ	373,548,702.28

หมายเหตุที่ 7 - ค่าใช้จ่ายบุคลากร

เงินเดือน	141,344,513.15
เงินประจำตำแหน่ง	1,097,035.06
ค่าจ้างประจำ	41,590,065.94
ค่าจ้างชั่วคราว	0.00
เงินรางวัลประจำปี	5,781,967.05
ค่ารักษาพยาบาล	24,227,152.00
ค่าใช้จ่ายบุคลากรอื่น	10,326,351.06
รวม ค่าใช้จ่ายบุคลากร	224,367,084.26

หมายเหตุที่ 8 - ค่าวัสดุและค่าใช้สอย

ค่าวัสดุ	6,938,289.47
ค่าซ่อมแซมและบำรุงรักษา	4,336,354.21
ค่าแก๊สและน้ำมันเชื้อเพลิง	1,358,249.70
ค่าจ้างเหมาบริการ	15,357,775.79
ค่าใช้จ่ายอื่น	3,532,041.98
ค่าจ้างที่ปรึกษา	45,648,138.50
รวม ค่าวัสดุและค่าใช้สอย	77,170,849.65

หมายเหตุที่ 9 - ค่าสาธารณูปโภค

ค่าไฟฟ้า	3,926,110.82
ค่าน้ำประปา	536,027.55
ค่าสาธารณูปโภคอื่น	1,725,303.29
รวม ค่าสาธารณูปโภค	6,187,441.66

หมายเหตุที่ 10 - ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย

อาคารและสิ่งก่อสร้าง	4,750,771.89
ครุภัณฑ์และอุปกรณ์	11,615,049.46
โครงสร้างพื้นฐานอื่น	47,815.00
สินทรัพย์ไม่มีตัวตน	324,473.20
สินทรัพย์อื่น	3,049.50
รวม ค่าเสื่อมราคาและค่าตัดจำหน่าย	16,741,159.05

(หน่วย : บาท)

หมายเหตุที่ 11 รายงานรายได้แผ่นดิน

รายได้แผ่นดินที่จัดเก็บ

รายได้แผ่นดิน - ภาษี

ภาษีทางตรง	0.00
ภาษีทางอ้อม	0.00
ภาษีอื่น	661,590,493.57
รวมรายได้ภาษี	661,590,493.57

รายได้แผ่นดิน - นอกจากภาษี

รายได้จากการขายสินค้าและบริการ	13,605,469.69
รายได้อื่น	672,436,109.20
รวมรายได้นอกจากภาษี	686,041,578.89

รวมรายได้แผ่นดินที่จัดเก็บ 1,347,632,072.46

หัก รายได้แผ่นดินถอนคืนจากคลัง 0.00

รายได้แผ่นดินจัดสรรตามกฎหมาย (1,340.00)

รายได้สุทธิจากยอดถอนคืนและจัดสรรตามกฎหมาย 1,347,633,412.46

รายได้แผ่นดินนำส่งคลัง (1,343,886,097.10)

3,747,315.36

ปรับปรุงรายได้แผ่นดินรอนำส่งคลัง 3,747,315.36

0.00

หมายเหตุ : ประกอบงบการเงินเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงิน

(ยังไม่ผ่านการตรวจสอบรับรองโดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน)

ผลการดำเนินงาน

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

ผลการดำเนินงานตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ	หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน			
			1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก	
มิติที่ 1 มิติด้านประสิทธิผลตามแผนปฏิบัติราชการ (น้ำหนัก : ร้อยละ 45)											2.1131
ตัวชี้วัดที่ 1	ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของกระทรวง (น้ำหนัก : ร้อยละ 15)										0.6163
ตัวชี้วัดที่ 1.1	ระดับความสำเร็จ การพัฒนา ศูนย์บริการร่วมหรือ เคาน์เตอร์บริการ ประชาชน	ระดับ	2	1	2	3	4	5.0	5.00	5.0000	0.1000
ตัวชี้วัดที่ 1.2	ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของ มูลค่าการส่งออก ของอุตสาหกรรม เป้าหมาย										
ตัวชี้วัดที่ 1.2.1	รถยนต์ อุปกรณ์และ ส่วนประกอบ	ร้อยละ	1	5	7.5	10	12.5	15	20.16	5.0000	0.0500
ตัวชี้วัดที่ 1.2.2	ชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์	ร้อยละ	1	1.0	3.0	5.0	7.0	9.0	-19.14	1.0000	0.0100
ตัวชี้วัดที่ 1.3	ดัชนีผลผลิต อุตสาหกรรม เป้าหมาย										
ตัวชี้วัดที่ 1.3.1	อุตสาหกรรมรถยนต์		0.4	261	267	273	279	285	335.34	5.0000	0.0200
ตัวชี้วัดที่ 1.3.2	อุตสาหกรรมยา		0.4	120	130	135	140	145	142.07	4.4140	0.0177
ตัวชี้วัดที่ 1.3.3	อุตสาหกรรมเยื่อ กระดาษและ กระดาษ		0.4	116	121	126	131	136	136.66	5.0000	0.0200
ตัวชี้วัดที่ 1.3.4	อุตสาหกรรมชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์		0.4	114	119	124	129	134	155.30	5.0000	0.0200
ตัวชี้วัดที่ 1.3.5	อุตสาหกรรมปิโตร เคมี (เม็ดพลาสติก)		0.4	131	136	141	146	151	154.30	5.0000	0.0200
ตัวชี้วัดที่ 1.4	ดัชนีผลิตภาพ แรงงานของ อุตสาหกรรม ภาพรวมที่เพิ่มขึ้น										
ตัวชี้วัดที่ 1.4.1	อุตสาหกรรมยาน ยนต์		0.3	169.57	170.57	171.57	172.57	173.57	188.68	5.0000	0.0150
ตัวชี้วัดที่ 1.4.2	อุตสาหกรรมชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์		0.3	132.61	133.61	134.61	135.61	136.61	140.36	5.0000	0.0150
ตัวชี้วัดที่ 1.4.3	อุตสาหกรรมยา		0.3	141.89	142.89	143.89	144.89	145.89	142.43	1.5400	0.0046
ตัวชี้วัดที่ 1.4.4	อุตสาหกรรมปิโตร เคมี(เม็ดพลาสติก)		0.3	141.66	142.66	143.66	144.66	145.66	148.84	5.0000	0.0150

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก
ตัวชี้วัดที่ 1.4.5	อุตสาหกรรมเยื่อ กระดาษและ กระดาษ		0.3	123.74	124.74	125.74	126.74	127.74	124.09	1.3500	0.0041
ตัวชี้วัดที่ 1.5	ระดับความสำเร็จใน การดำเนินงานตาม แผนการส่งเสริมและ พัฒนาอุตสาหกรรม เพื่ออนาคต	ระดับ	1	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0500
ตัวชี้วัดที่ 1.6	ร้อยละเฉลี่ยถ่วง น้ำหนักของการ บรรลุเป้าหมายของ การดำเนิน โครงการ/แผนงาน ตามแผนแม่บทเพิ่ม ประสิทธิภาพและ ผลิตภาพของ ภาคอุตสาหกรรม	ร้อยละ	1	80	85	90	95	100	100.00	5.0000	0.0500
ตัวชี้วัดที่ 1.7	จำนวนผู้ประกอบการ ใหม่ SMEs ที่ ขึ้นทะเบียนกับ กระทรวง (ราย) อุตสาหกรรม	ราย	1	600	800	1,000	1,200	1,400	n/a	1.0000	0.0100
ตัวชี้วัดที่ 1.8	ระดับความสำเร็จใน การพัฒนาวิสาหกิจ ชุมชนเพื่อยกระดับ มาตรฐานการจัดการ และคุณภาพ ผลิตภัณฑ์ชุมชน	ระดับ	1	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0500
ตัวชี้วัดที่ 1.9	ระดับความสำเร็จใน การส่งเสริมสถาน ประกอบการให้มี การดำเนินการตาม หลักปรัชญาธรรมมาภิ บาลสิ่งแวดล้อม	ระดับ	1.5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0750
ตัวชี้วัดที่ 1.10	ระดับความสำเร็จ ของการจัดทำแผน แม่บทการพัฒนา สมรรถนะบุคลากร กระทรวง อุตสาหกรรม	ระดับ	1	1	2	3	4	5	2.00	2.0000	0.0200
ตัวชี้วัดที่ 1.11	ระดับความสำเร็จ ของการพัฒนาระบบ เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการบริหาร และการให้บริการ	ระดับ	1	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0500

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ	หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน			
			1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก	
ตัวชี้วัดที่ 2	ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของกลุ่มภารกิจ (น้ำหนัก : ร้อยละ 10)										0.4968
ตัวชี้วัดที่ 2.1	ร้อยละของสถาน ประกอบการที่ ปฏิบัติตามกฎ กฎหมาย	ร้อยละ	2	น้อยกว่า 94.0	94.0 แต่ไม่ถึง 95.0	95.0 แต่ไม่ถึง 96.0	96.0 แต่ไม่ถึง 97.0	97 ขึ้นไป	96.84	4.8400	0.0968
ตัวชี้วัดที่ 2.2	ร้อยละของจำนวน เรื่องร้องเรียนสถาน ประกอบการที่ได้รับ การสั่งการแก้ไขและ มีการติดตามผล	ร้อยละ	3	96	97	98	99	100	100.00	5.0000	0.1500
ตัวชี้วัดที่ 2.3	ร้อยละของสถาน ประกอบการเป้า หมายที่เพิ่มประสิทธิ ภาพด้านพลังงาน	ร้อยละ	3	32.89	34.89	36.89	38.89	40.89	43.95	5.0000	0.1500
ตัวชี้วัดที่ 2.4	จำนวนสถาน ประกอบการที่นำ หลักการใช้ เทคโนโลยีสะอาด (CleanTechnology) มาประยุกต์ใช้	จำนวน	2	10	11	12	13	14	14	5.0000	0.1000
ตัวชี้วัดที่ 3	ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการบรรลุเป้าหมายตามแผนปฏิบัติราชการของส่วนราชการ ระดับกรมหรือเทียบเท่า (น้ำหนัก : ร้อยละ 20)										1.0000
ตัวชี้วัดที่ 3.1	ระดับความสำเร็จ ของร้อยละเฉลี่ยถ่วง น้ำหนักตาม เป้าหมายผลผลิต ของส่วนราชการ (ตามเอกสาร งบประมาณรายจ่าย)	ระดับ	5	1 80%	2 85%	3 90%	4 95%	5 100%	5	5.0000	0.2500
	3.1.1 ผู้ประกอบการ เหมืองแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐาน ได้รับการอนุญาต และกำกับดูแล (เป้าหมาย จำนวน 4,668 ราย)		(2.0)						127%		
	3.1.2 ผู้ประกอบการ เหมืองแร่และผู้ ที่เกี่ยวข้องได้รับการ ตรวจประเมินและ ยกระดับการจัดการ สิ่งแวดล้อม (เป้าหมาย จำนวน 1,796 ราย)		(1.5)						277%		

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก
	3.1.3 ผู้ประกอบการ เหมืองแร่และ อุตสาหกรรมพื้นฐาน ได้รับการส่งเสริม และสนับสนุนการ ประกอบการ (เป้าหมาย จำนวน 1,441 ราย)		(1.5)						152%		
ตัวชี้วัดที่ 3.2	ระดับความสำเร็จ ของการจัดการ ทรัพยากรแร่และ วัตถุอันตรายจาก อุตสาหกรรมเหมือง แร่ให้เพียงพอต่อ ความต้องการใช้	ระดับ	5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.2500
ตัวชี้วัดที่ 3.3	จำนวนสถาน ประกอบการ เป้าหมายที่นำ ประกาศ กพร. เรื่อง กำหนดลำดับชั้น คุณภาพเศษเหล็กไป ปรับใช้	ราย	2	13	14	15	16	17	17.00	5.0000	0.1000
ตัวชี้วัดที่ 3.4	ระดับความสำเร็จใน การใช้แร่เป็น วัตถุดิบสำหรับการ ผลิตธาตุอาหารรอง และธาตุอาหารเสริม ในปุย	ระดับ	1	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0500
ตัวชี้วัดที่ 3.5	จำนวนพื้นที่เหมือง แร่ที่ได้รับการปรับ สภาพเชิงนิเวศน์และ พื้นที่ที่ได้รับการเฝ้า ระวังสิ่งแวดล้อม (แห่ง)	แห่ง	3	90	91	92	93	94	94.00	5.0000	0.1500
ตัวชี้วัดที่ 3.6	ร้อยละของสถาน ประกอบการที่มี มาตรฐาน	ร้อยละ	3	86.5	87	87.5	88	88.5	88.85	5.0000	0.1500
ตัวชี้วัดที่ 3.7	ระดับความสำเร็จใน การส่งเสริมให้สถาน ประกอบการ เป้าหมายมีการจัด การ Logistics ที่มี ประสิทธิภาพ	ระดับ	1	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0500

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก
มิติที่ 2 มิติด้านคุณภาพการให้บริการ (น้ำหนัก : ร้อยละ 20)											0.8000
ตัวชี้วัดที่ 4.1	ร้อยละของระดับ ความพึงพอใจของ ผู้รับบริการ	ร้อยละ	5	65	70	75	80	85	n/a	1.0000	0.0500
ตัวชี้วัดที่ 4.2	ระดับความสำเร็จใน การเปิดโอกาสให้ ประชาชนเข้ามามี ส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็น และร่วมติดตาม ตรวจสอบผลการ ปฏิบัติราชการ	ระดับ	5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.2500
ตัวชี้วัดที่ 4.3	ระดับความสำเร็จใน การเปิดเผยข้อมูล ข่าวสารของราชการ	ระดับ	5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.2500
ตัวชี้วัดที่ 4.4	ระดับความสำเร็จ ของการดำเนินการ ตามมาตรการการ ป้องกันและ ปราบปรามการ ทุจริต										
ตัวชี้วัดที่ 4.4.1	ระดับความสำเร็จ ของการดำเนินการ ตามมาตรการ/ แผนปฏิบัติการ ป้องกันการทุจริต การส่งเสริม คุณธรรม จริยธรรม และธรรมาภิบาล	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1000
ตัวชี้วัดที่ 4.4.2	ระดับความสำเร็จ ของการจัดทำข้อมูล เรื่องกล่าวหา/ข้อ ร้องเรียนเกี่ยวกับ การทุจริตหรือการ ปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดย มิชอบของเจ้าหน้าที่ ของรัฐและข้อมูลการ จัดซื้อจัดจ้าง	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1000
ตัวชี้วัดที่ 4.4.3	ร้อยละของจำนวน สำนวนการสอบสวน ที่ดำเนินการได้ ครบถ้วนสมบูรณ์ ภายในระยะ เวลาที่กำหนด	ร้อยละ	1	40	50	60	70	80	100.00	5.0000	0.0500

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก
มิติที่ 3 มิติด้านประสิทธิภาพของการปฏิบัติราชการ (น้ำหนัก : ร้อยละ 10)											0.3800
ตัวชี้วัดที่ 5.1	ร้อยละของอัตราการ เบิกจ่ายเงินงบ ประมาณรายจ่าย ลงทุน	ร้อยละ	3	68	71	74	77	80	26.63	1.0000	0.0300
ตัวชี้วัดที่ 5.2	ระดับความสำเร็จ ของการดำเนินการ ตามมาตรการ ประหยัดพลังงาน ของส่วนราชการ	ระดับ	3								
	- ไฟฟ้า		1.5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0750
	- น้ำมัน		1.5	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0750
ตัวชี้วัดที่ 5.3	ระดับความสำเร็จ ของการบรรลุ เป้าหมายตามแผน ส่งเสริมธรรมาภิบาล	ตัวชี้วัด ที่ไม่ เลือก									
ตัวชี้วัดที่ 5.4	ระดับความสำเร็จใน การดำเนินการตาม แผนธรรมาภิบาล	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1000
ตัวชี้วัดที่ 5.5	ระดับความสำเร็จ ของร้อยละเฉลี่ยถ่วง น้ำหนักในการรักษา มาตรฐานระยะเวลา การให้บริการ	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1000
ตัวชี้วัดที่ 5.6	ระดับความสำเร็จ ของการจัดทำต้นทุน ต่อหน่วยผลผลิต	ตัวชี้วัด ที่ไม่ เลือก									
มิติที่ 4 มิติด้านการพัฒนาองค์กร (น้ำหนัก : ร้อยละ 25)											1.2500
ตัวชี้วัดที่ 6.1	ระดับความสำเร็จ ของการพัฒนา คุณภาพการบริหาร จัดการภาครัฐ	ระดับ	22	1	2	3	4	5			
ตัวชี้วัดที่ 6.1.1	ระยะเวลาการส่ง รายงานการประเมิน องค์กรด้วยตนเอง	ระดับ	1	28 พย. 51	21 พย. 51	14 พย. 51	7 พย. 51	31 ต.ค. 51	31 ต.ค. 51	5.0000	0.0500
ตัวชี้วัดที่ 6.1.2	ระดับความสำเร็จ เฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ของความครบถ้วน ของการจัดทำ รายงานการประเมิน องค์กรด้วยตนเอง	ระดับ	6	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.3000

ตัวชี้วัด ผลการปฏิบัติราชการ		หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	เกณฑ์การให้คะแนน					ผลการดำเนินงาน		
				1	2	3	4	5	ผลการ ดำเนินงาน	ค่า คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก
ตัวชี้วัดที่ 6.1.3	ผลคะแนนจากรายงานการประเมินองค์กรด้วยตนเองตามเกณฑ์ 7 หมวด										
	(1) ผลการประเมินองค์กรด้วยตนเองเชิงคุณภาพ	ระดับ	10	ระดับเบื้องต้น 0-10 คะแนน	ระดับกำลังพัฒนา 11-12 คะแนน	ระดับดีปานกลาง 21-30 คะแนน	ระดับดีมาก 31-50 คะแนน	ระดับเป็นเลิศ 51 คะแนนขึ้นไป	94.00	5.0000	0.5000
	(2) ความครบถ้วนของหลักฐานประกอบผลการประเมินองค์กรด้วยตนเอง	จำนวน	5	จำนวนหลัก ฐาน 24 รายการ	จำนวนหลัก ฐาน 28 รายการ	จำนวนหลัก ฐาน 32 รายการ	จำนวนหลัก ฐาน 36 รายการ	จำนวนหลัก ฐาน 40 รายการ	40 รายการ	5.0000	0.2500
ตัวชี้วัดที่ 6.2	ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามแผนพัฒนากฎหมายของส่วนราชการ		3								
ตัวชี้วัดที่ 6.2.1	ระดับความสำเร็จของการจัดทำแผนพัฒนากฎหมายของส่วนราชการ	ระดับ	1	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.0500
ตัวชี้วัดที่ 6.2.2	ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของการดำเนินงานตามแผนพัฒนากฎหมายของส่วนราชการ	ระดับ	2	1	2	3	4	5	5.00	5.0000	0.1000
			100	รวม							4.5431

รายงาน ณ วันที่ 27 ตุลาคม 2551

หมายเหตุ : หากตัวชี้วัดใดไม่สามารถรายงานผลได้ภายในวันที่ 31 ตุลาคม 2551 เนื่องจากเป็นตัวชี้วัดที่ใช้ข้อมูลจากส่วนกลางหรือจัดเก็บข้อมูลไม่ทัน ฯลฯ ให้ใส่ค่าคะแนนที่ได้ เท่ากับ 1 มาก่อน

ผลการปฏิบัติงานที่สำคัญ ตามกิจกรรมหลัก

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

ปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 กรมอุตสาหกรรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้จัดทำและดำเนินงานภายใต้แผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. 2551-2556 โดยมีการทบทวนและปรับปรุงวิสัยทัศน์ พันธกิจ ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ และกลยุทธ์การดำเนินงานของกรมให้สอดคล้องกับสถานการณ์และนโยบายของรัฐบาล แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย และยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม โดยกรมได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์เพื่อการบริหารจัดการ 4 ประเด็น ได้แก่ (1) การบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศ (2) การเสริมสร้างความเข้มแข็งและความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม (3) การกำกับดูแลการประกอบกรให้เป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และ (4) การพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ

การกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์เพื่อการบริหารจัดการทั้ง 4 ประการ กรมอุตสาหกรรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจนเพื่อให้อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานมีการใช้เทคโนโลยีในระดับที่สูงขึ้นและมีการบริหารจัดการเป็นเครือข่ายที่เข้มแข็ง ตลอดจนภาคอุตสาหกรรมมีระบบโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกันก็จะเร่งรัดพัฒนาระบบงานบริการของกรมให้มีความทันสมัย สะดวก รวดเร็ว และตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างมืออาชีพ อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานภายใต้ยุทธศาสตร์ทั้ง 4 ประการดังกล่าว อยู่ภายใต้กรอบภารกิจตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมอุตสาหกรรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2551 ซึ่งกำหนดอำนาจหน้าที่ให้กรมดำเนินการที่สำคัญ 3 ด้าน คือ ด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ด้านอุตสาหกรรมพื้นฐาน และด้านโลจิสติกส์อุตสาหกรรม โดยมีผลการดำเนินงานที่สำคัญ คือ

ด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่

ทรัพยากรแร่

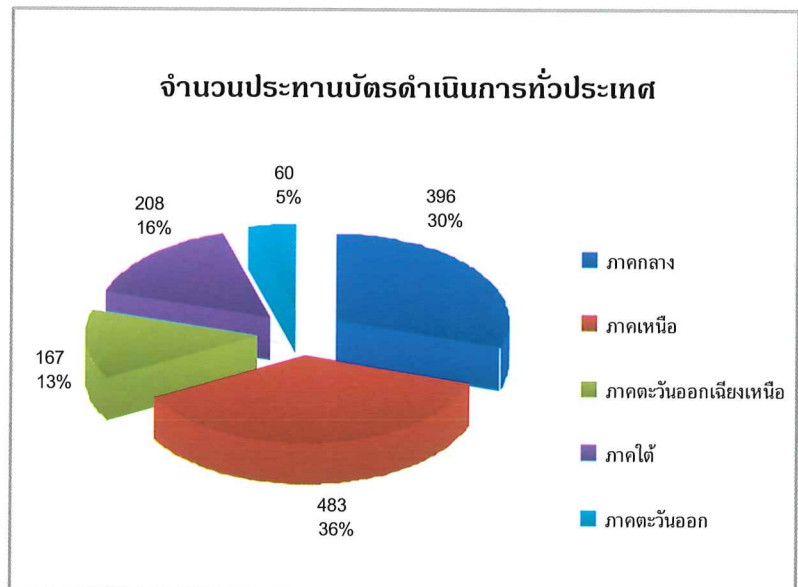
แร่ หมายความว่า ทรัพยากรธรณีที่เป็นอนินทรีย์วัตถุ มีส่วนประกอบทางเคมีกับลักษณะทางฟิสิกส์แน่นอนหรือเปลี่ยนแปลงได้เล็กน้อย ไม่ว่าจะต้องถลุงหรือหลอมก่อนใช้หรือไม่ และหมายความรวมถึงตลอดถึงถ่านหิน หินน้ำมัน หินอ่อน โลหะ และตะกั่วที่ได้จาก โลหกรรม น้ำเกลือใต้ดิน หินซึ่งกฎกระทรวงกำหนดเป็นหินประดับหรือหินอุตสาหกรรม และดินหรือทราย ซึ่งกฎกระทรวงกำหนดเป็นดินอุตสาหกรรมหรือทรายอุตสาหกรรม แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงน้ำเกลือสินเธาว์ ลูกแร่ หิน ดิน หรือทราย

ประทานบัตรเหมืองแร่

ประทานบัตร หมายความว่า หนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อทำเหมืองภายในเขตที่กำหนด ในหนังสือสำคัญนั้น ซึ่งแต่ละรายที่ยื่นคำขอประทานบัตรจะขอได้เขตหนึ่งไม่เกินคำขอละ 300 ไร่ (เว้นแต่การขอประทานบัตรทำเหมืองในทะเล และการขอประทานบัตรทำเหมืองใต้ดิน) ระยะเวลาของประทานบัตรให้มีอายุไม่เกิน 25 ปีนับแต่วันออก โดยรัฐมนตรีเป็นผู้ออกประทานบัตร ปัจจุบันมีประทานบัตรเหมืองแร่ รวมจำนวน 1,314 แปลง เป็นประทานบัตรเปิดการ จำนวน 877 แปลง และประทานบัตรหยุดการ จำนวน 437 แปลง

ประทานบัตรเหมืองแร่ : มีนาคม 2552

จำนวนประทานบัตร				
ที่	ภาค	จำนวนตามสถานะ		ประทานบัตร ดำเนินการรวม
		เปิดทำการ	หยุดทำการ	
1	ภาคกลาง	286	110	396
2	ภาคเหนือ	301	182	483
3	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	89	78	167
4	ภาคใต้	152	56	208
5	ภาคตะวันออก	49	11	60
รวม		877	437	1,314

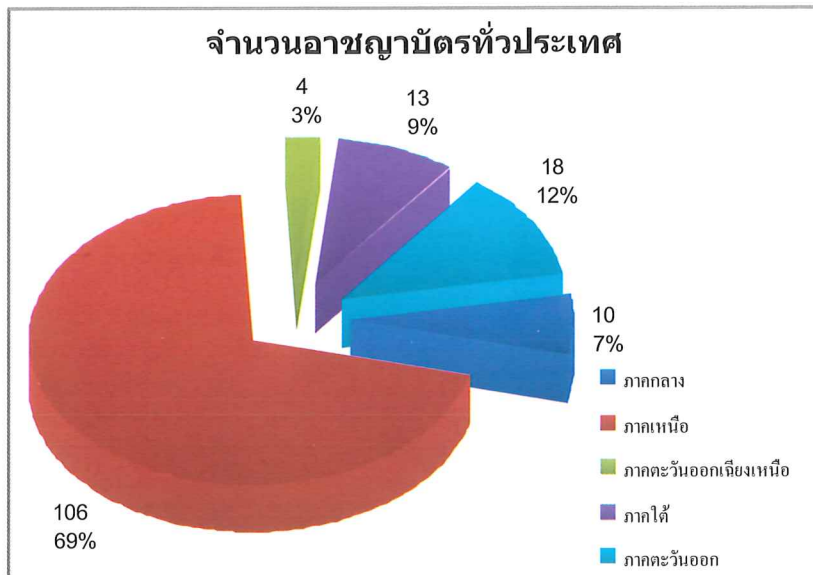

อาสาสมัครผู้สื่อข่าวสำรวจ หมายความว่า หนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อผู้สื่อข่าวสำรวจ แร่ภายในเขตที่กำหนดในหนังสือสำคัญนั้น ซึ่งแต่ละรายที่ยื่นคำขออาสาสมัครผู้สื่อข่าวสำรวจ แร่แต่ละคำขอจะได้ไม่เกิน 2,500 ไร่ (เว้นแต่คำขออาสาสมัครผู้สื่อข่าวสำรวจแร่ในทะเล) แต่กระทรวงอุตสาหกรรมได้มีนโยบายการออกอาสาสมัครผู้สื่อข่าวสำรวจแร่แบบยก ให้ผู้ยื่นคำขอแต่ละรายในเขตจังหวัดเดียวกันหนึ่งคำขอหรือหลายคำขอให้ มีเนื้อที่รวมกันไม่เกิน 1,250 ไร่ เพื่อเป็นการป้องกันในการยื่นคำขอคลุมพื้นที่เป็นบริเวณกว้างในลักษณะขอไว้เพื่อกีดกันบุคคลอื่น ทำให้ผู้ที่ประสงค์จะพัฒนาแหล่งแร่อย่างจริงจังหมดโอกาสที่จะสำรวจแร่ ระยะเวลาของอาสาสมัครผู้สื่อข่าวสำรวจแร่ให้มีอายุ 1 ปีนับแต่วันออก โดยรัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีมอบหมายเป็นผู้ออกอาสาสมัครผู้สื่อข่าวสำรวจแร่ ปัจจุบันมีคำขออาสาสมัครสำรวจแร่ จำนวน 32 แปลง

อาสาสมัครพิเศษ หมายความว่า หนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อผู้สื่อข่าวสำรวจแร่เป็นกรณีพิเศษภายในเขตที่กำหนดในหนังสือสำคัญนั้น ซึ่งแต่ละรายจะขอได้ไม่เกินคำขอละ 10,000 ไร่ ระยะเวลาของอาสาสมัครพิเศษให้มีอายุ 5 ปีนับแต่วันออก โดยรัฐมนตรีเป็นผู้ออกอาสาสมัครพิเศษ ปัจจุบันมีคำขออาสาสมัครพิเศษ จำนวน 119 แปลง

อาสาสมัครสำรวจแร่ : มีนาคม 2552

จำนวนอาสาสมัคร				
ที่	ภาค	ประเภทอาสาสมัคร		อาสาสมัครรวม
		อาสาสมัครผู้สื่อข่าว	อาสาสมัครพิเศษ	
1	ภาคกลาง	4	6	10
2	ภาคเหนือ	19	87	106
3	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	-	4	4
4	ภาคใต้	7	6	13
5	ภาคตะวันออก	2	16	18
รวม		32	119	151

อุตสาหกรรมเหมืองแร่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่นำเอาทรัพยากรแร่จากธรรมชาติ ขึ้นมาใช้ประโยชน์ต่างๆ เริ่มต้นกระบวนการตั้งแต่ การสำรวจแร่ การทำเหมืองแร่ โดยวิธีต่างๆ เช่น เหมืองบนดิน และเหมืองในทะเล การแต่งแร่เพื่อให้มีคุณภาพสูงขึ้นและการถลุงจนกลายเป็นโลหะ ทั้งนี้การดำเนินการทั้งหมดจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมให้มีความปลอดภัยและมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในระดับต่ำสุด โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การส่งเสริม พัฒนา การนำทรัพยากรแร่ใต้ดินในระดับภูมิภาคมาใช้ประโยชน์

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินโครงการส่งเสริมพัฒนาการนำทรัพยากรแร่ใต้ดินในระดับภูมิภาคมาใช้ประโยชน์ ซึ่งมีการดำเนินงานที่สำคัญ ได้แก่

1. การตรวจสอบความปลอดภัยอุโมงค์ใต้ดินโครงการเหมืองแร่โปแตชของอาเซียน อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ

ดำเนินการจัดส่งวิศวกรลงไปปฏิบัติงาน ณ ที่ทำการโครงการเหมืองแร่โปแตชของอาเซียน ซึ่งตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 8 ตำบลบ้านตาล อำเภอบำเหน็จณรงค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบความปลอดภัยของโครงสร้างอุโมงค์ใต้ดิน ความปลอดภัยของเครื่องกว้าน (Haulage Machine) ซึ่งใช้ขนส่งลำเลียงผู้ปฏิบัติงานและสิ่งของต่าง ๆ ขึ้นลงอุโมงค์ใต้ดิน รวมทั้งให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบระบบระบายน้ำออกจากอุโมงค์ใต้ดินและบำรุงรักษาบ่อรองรับน้ำภายในอุโมงค์ใต้ดิน

2. การส่งเสริมพัฒนาโครงการเหมืองแร่ใต้ดิน

เนื่องจากมีผู้สนใจลงทุนพัฒนาโครงการเหมืองแร่ใต้ดินในประเทศไทยจำนวนหลายโครงการได้แก่ โครงการเหมืองแร่โปแตชของอาเซียนจังหวัดชัยภูมิ โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดอุดรธานี โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดสกลนคร โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดมหาสารคาม โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดขอนแก่น โครงการเหมืองแร่โปแตชจังหวัดนครราชสีมา โครงการเหมืองแร่ทั้งสแตนจังหวัดนครศรีธรรมราช กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงได้ดำเนินการส่งเสริมพัฒนาการทำเหมืองแร่ใต้ดิน ดังนี้

2.1) ลงพื้นที่เพื่อให้ความรู้แก่ประชาชนผู้มีส่วนได้เสียกับการพัฒนาโครงการเหมืองแร่ใต้ดิน

โดยจัดส่งเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่เพื่อให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนผู้มีส่วนได้เสียซึ่งอาศัยหรือมีที่ดินอยู่ในพื้นที่โครงการพัฒนาเหมืองแร่ใต้ดิน โดยได้ให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิของประชาชนในการมีส่วนร่วมกับการพัฒนาโครงการตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 และความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ใต้ดิน

2.2) จัดทำข้อมูลพื้นฐานด้านคุณภาพดินและน้ำ

ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลพื้นฐานด้านคุณภาพดินและคุณภาพน้ำในบริเวณพื้นที่โครงการพัฒนาเมืองแร่ใต้ดินและบริเวณใกล้เคียง เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับเปรียบเทียบกับคุณภาพดินและคุณภาพน้ำในอนาคตหลังจากมีการอนุญาตประทานบัตรทำเหมืองแร่ใต้ดิน ซึ่งจะทำให้สามารถพิสูจน์ได้ว่าการทำเหมืองแร่ใต้ดินเป็นต้นเหตุของการเสื่อมโทรมของคุณภาพดินและคุณภาพน้ำหรือไม่ หากเกิดกรณีการร้องเรียนหรือการเรียกร้องความเสียหายจากประชาชน

2.3) จัดทำข้อมูลพื้นฐานด้านระดับของพื้นดิน

ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลด้านระดับของพื้นดินในบริเวณพื้นที่โครงการพัฒนาเมืองแร่ใต้ดิน เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับเปรียบเทียบกับข้อมูลระดับของพื้นดินในอนาคตหลังจากที่มีการอนุญาตประทานบัตรทำเหมืองแร่ใต้ดิน ซึ่งจะทำให้สามารถพิสูจน์ได้ว่าการทำเหมืองแร่ใต้ดินเป็นต้นเหตุของการทรุดตัวของพื้นดินจนทำให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม หรือไม่ หากเกิดกรณีการร้องเรียนหรือการเรียกร้องความเสียหายจากประชาชน

2.4) ทดลองทางด้าน Rock Mechanics

ดำเนินการทดลองทางด้าน Rock Mechanics กับแร่โปแตช แร่เกลือหิน และ แร่สังกะสี โดยในการทดลองได้ทำการทดสอบความแข็งแรงของตัวอย่างแร่ทั้งการทดสอบความแข็งแรงด้วยแรงกดแกนเดียว (Uniaxial Compression Test) การทดสอบความแข็งแรง ของหินด้วยแรงกด 3 ทิศทาง (Triaxial Compression Test) และการทดสอบความแข็งแรง ด้วยแรงดึงแบบบราซิล (Brazilian Test)

2.5) จัดเก็บข้อมูลแท่งตัวอย่างแร่ในรูปดิจิตอล

ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลตัวอย่างแร่โปแตชและ แร่เกลือหินที่ได้จากการเจาะสำรวจในอดีตซึ่งเก็บไว้ที่อาคารเก็บ ตัวอย่างแร่จังหวัดขอนแก่นให้อยู่ในรูปไฟล์ดิจิตอลเพื่อประโยชน์ในการใช้งานในอนาคตต่อไป

▲ การจัดเก็บตัวอย่างแร่โปแตชและเกลือหิน

2. การรวมกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพฯ

ทรัพยากรแร่ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากเป็นวัตถุดิบของกระบวนการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ปัจจัยในด้านวัตถุดิบเป็นเรื่องที่สำคัญมากต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ที่ผ่านมา การบริหารจัดการทรัพยากรแร่จากแหล่งแร่บางแหล่งไม่ได้ดำเนินการไปในทางที่จะเกิดประสิทธิภาพสูงสุด อันเนื่องมาจากปัญหาในหลายสาเหตุแตกต่างกันไป ซึ่งการดำเนินการในลักษณะดังกล่าวได้ส่งผลให้เกิดปัญหาและผลกระทบตามมา ทั้งในเรื่องของการสูญเสียโอกาสการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรแร่ที่ไม่ได้ถูกนำมาใช้ รวมไปถึงปัญหาด้านทัศนียภาพซึ่งเกิดจากพื้นที่ที่เว้นการทำเหมือง

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงดำเนินการวางแผนและกำหนดแนวทางการจัดการบริหารการใช้ทรัพยากรแร่สำหรับใช้ในอุตสาหกรรมต่างๆ ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งแนวทางที่มีความน่าสนใจที่จะนำมาศึกษาและวิเคราะห์ลงรายละเอียดเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ได้ คือ แนวทางการรวมกลุ่มผู้ประกอบการภายในกลุ่มอุตสาหกรรม โดยการดำเนินการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อหาแนวทางการบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ดินขาวสำหรับอุตสาหกรรมเซรามิกของจังหวัดลำปาง ในขั้นต้นจะเป็นแผนการบริหารจัดการสำหรับพื้นที่บริเวณเขาปางค่า จังหวัดลำปาง รวมถึง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตแร่ของกลุ่มอุตสาหกรรมผู้ผลิตแร่เพื่อลดการสูญเสียทรัพยากรแร่คุณภาพต่ำ และสามารถผลิตแร่เพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้ใช้แร่อย่างหลากหลายได้ รวมไปถึง เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างภาคอุตสาหกรรมผู้ผลิตแร่ และผู้ใช้แร่ ให้มีการสื่อสารและปรับตัวระหว่างกันได้อย่างทันท่วงที โดยอยู่ภายใต้ขอบเขตดังนี้ คือ การวิเคราะห์ลักษณะโครงสร้างของกลุ่มอุตสาหกรรมเซรามิกที่เกี่ยวข้อง จัดเก็บรวบรวมข้อมูลประมวลผล วิเคราะห์ศักยภาพ พร้อมทั้งสรุปสภาพปัญหาของการผลิตและการใช้ประโยชน์จากวัตถุดิบแร่

3. การส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในต่างประเทศ

ประเทศไทยมีการนำทรัพยากรแร่มาใช้ในการผลิตอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ปริมาณแร่ที่มีอยู่ในแหล่งแร่ภายในประเทศลดน้อยลง ทำให้จะต้องมีการวางแผนและกำหนดแนวทางการจัดหาวัตถุดิบแร่จากต่างประเทศให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมและสามารถสร้างหลักประกันความมั่นคงด้านวัตถุดิบแร่ให้แก่ภาคอุตสาหกรรมของประเทศ เพื่อให้มีแหล่งวัตถุดิบแร่เพียงพอต่อความต้องการใช้ และการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมภายในประเทศ โดยที่ผ่านมา กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้พัฒนาระบบข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้ประกอบการเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาการลงทุนด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในต่างประเทศที่น่าสนใจไปแล้ว จำนวน 10 ประเทศ ซึ่งการลงทุนของภาคเอกชนนั้น นอกจากข้อมูลพื้นฐานเบื้องต้นแล้ว จำเป็นที่จะต้องได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในการผลักดันเพื่อสร้างโอกาสทั้งในลักษณะของการหาช่องทางในการเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการไทยได้รับสิทธิประโยชน์การส่งเสริมการลงทุน หรือช่วยประสานเพื่อให้เกิดการแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนหรือการประกอบอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ดังนั้นเพื่อให้แนวทางการดำเนินการของภาครัฐไทย กับภาครัฐของต่างประเทศ รวมทั้งการดำเนินการระหว่างภาคเอกชนของไทยกับภาคเอกชนของต่างประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม จึงมีการดำเนินการวิเคราะห์ ประมวลผล ศึกษา รวมถึงรวบรวมข้อมูล เพื่อจัดลำดับความสำคัญ

พร้อมทั้งจัดเตรียมกลยุทธ์ และแนวทางสำหรับใช้ดำเนินการของภาครัฐในการผลักดันการลงทุน ประกอบการอุตสาหกรรมในประเทศไทยที่เป็นเป้าหมายต่อไป

การดำเนินการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ เพื่อรวบรวม และระดมข้อคิดเห็น ประเด็นปัญหา และอุปสรรคต่อการเข้าไปลงทุน รวมถึง แนวทางที่ผู้ประกอบการเห็นว่าภาครัฐสมควรที่จะเข้าไป มีบทบาทในการสนับสนุน เพื่อนำข้อมูลมาใช้พิจารณาจัดลำดับความสำคัญของการส่งเสริม และสนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมแร่ของภาครัฐสำหรับในแต่ละประเทศ จัดเตรียมกลยุทธ์ และแนวทางในการดำเนินการของภาครัฐ ภายใต้ขอบเขตการศึกษา เพื่อประมวลผลข้อมูล การศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานด้านการสนับสนุนการลงทุนอุตสาหกรรมแร่ในต่างประเทศ พร้อมทั้งวิเคราะห์ศักยภาพในการรองรับการลงทุนในประเทศเป้าหมาย และวิเคราะห์ทิศทาง ของภาคอุตสาหกรรมผู้ใช้แร่ ประเมินศักยภาพและจัดกลุ่มผู้ประกอบการไทย รวมถึงรวบรวม และระดมข้อคิดเห็นของผู้ประกอบการไทยเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค และความน่าสนใจที่จะเข้าไป ลงทุนในประเทศเป้าหมาย หรือประเทศอื่นที่น่าสนใจ

4. การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในสถานประกอบการเหมืองแร่

โรงโม่หินทั่วประเทศซึ่งมีกว่า 300 โรงและเป็นกลุ่มโรงงานที่มีการใช้พลังงานสูง และมีการสูญเสียพลังงานจำนวนมาก ดังนั้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงจัดทำ แผนการดำเนินการเพื่อลดการใช้พลังงานในอุตสาหกรรมเหล่านี้อย่างเป็นระบบ โดยการศึกษา รวบรวม ข้อมูลพื้นฐานการใช้พลังงานภายในโรงงาน วิเคราะห์ความเหมาะสมทางเทคนิค ของเครื่องจักรอุปกรณ์ที่ใช้ในกระบวนการผลิตซึ่งสัมพันธ์กับการใช้พลังงาน รวมถึงวิเคราะห์ หาสาเหตุการสูญเสียและสูญเสียเปล่าพลังงานโดยไม่จำเป็น เพื่อกำหนดแนวทางและวางแผน การลดใช้พลังงานอย่างเป็นระบบ ดังนี้

การสัมมนาเปิดตัวโครงการ เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2551 ณ โรงแรมพัทยาคารใต้ จังหวัด ชลบุรี โดยเชิญผู้บริหารและวิศวกรจากสถานประกอบการในพื้นที่โครงการ โรงงานละ 2 ท่าน จำนวน 22 บริษัท ผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องในพื้นที่โครงการทั้งภาครัฐและเอกชน รวมประมาณ 100 คน

การคัดเลือกโรงโม่หินสาธิต จากโรงโม่หินที่ได้สมัครเข้าร่วมโครงการ ได้ทำการคัดเลือก โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกโรงโม่หินสาธิต เรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ให้ลำดับความสำคัญ กับโรงโม่หิน ที่มีนโยบายและสนใจที่จะประหยัดพลังงาน มีศักยภาพในการประหยัดพลังงาน กล่าวคือ ยังไม่เคยดำเนินโครงการประหยัดพลังงานมาก่อน หรือ โรงโม่หิน ที่มีการใช้พลังงาน ปริมาณมาก มีทีมงานที่พร้อม หรือมีทีมงานที่เคยทำกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องมาก่อน (เช่น กิจกรรม 5 ส. QC, TQC, TPM, Kaizen เป็นต้น) และเลือกโรงโม่หิน ที่เคยให้ความร่วมมือ เป็นอย่างดี เมื่อครั้ง กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เข้าไปดำเนินโครงการควบคุม มลภาวะฝุ่น

การอบรม เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์พลังงานอย่างยั่งยืน ได้ใช้ทีมผู้เชี่ยวชาญได้ทำการ ฝึกอบรมเทคนิคการอนุรักษ์พลังงานให้แก่ทีมงานของโรงโม่หินสาธิต เพื่อให้ทีมงานของโรงงาน มีความเข้าใจและสามารถดำเนินการได้เอง โดยทีมจากที่ปรึกษาจะทำหน้าที่ให้คำปรึกษา ตลอดโครงการ เป็นเวลา 1 วัน เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2551 ณ ห้องประชุม เทศบาลตำบล ห้วยกะปิ จังหวัดชลบุรี และได้จัดอบรมและบรรยายเทคนิคการอนุรักษ์พลังงานให้แก่ทีมงาน อนุรักษ์พลังงานของโรงโม่หินสาธิต (ทีม VE) โรงงานละ 5 คน เป็นเวลา 1 วัน หลังจากนั้น ได้จัดทีมผู้เชี่ยวชาญไปสำรวจการใช้พลังงานในโรงงานสาธิตร่วมกับทีมงานอนุรักษ์พลังงานที่

ผ่านการฝึกอบรมแล้ว โดยข้อมูลที่สำคัญได้แก่ ปริมาณและสัดส่วนการใช้พลังงาน แยกตามประเภทพลังงาน หรือ เชื้อเพลิง ตรวจสอบสมรรถนะ ประสิทธิภาพ อายุการใช้งาน และการบำรุงรักษาเครื่องจักรที่ใช้พลังงานสูง ตรวจสอบการเดินเครื่องแบบตัวเปล่า และความสูญเสียเปล่าต่างๆ ของกระบวนการผลิต อื่นๆ

ผลการสำรวจข้อมูลในโรงงานสาธิตพบว่าโรงโม่หินทั้งหมดใช้ไฟฟ้าเป็นพลังงานหลัก มีการใช้ก๊าซธรรมชาติ และดีเซล อยู่บ้างเล็กน้อย ดังนั้นมาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานจึงมุ่งเป้าไปที่การใช้ไฟฟ้า และหาแนวทางปรับเปลี่ยนการใช้เชื้อเพลิงดีเซลมาเป็นการใช้ไฟฟ้าซึ่งมีประสิทธิภาพและต้นทุนที่ต่ำกว่า

ผลการวิเคราะห์การใช้ไฟฟ้าของโรงโม่หินสาธิต

1) โรงโม่หินของ หจก.เทพศิลาอุตสาหกรรม และ บ. โรงโม่หินศิลามหานคร ซึ่งพบสัดส่วนค่าไฟฟ้าเกิดจากการใช้ไฟฟ้าในช่วง Peak ประมาณ 60-80 % หากสามารถปรับแผนการทำงานโดยย้ายกระบวนการบดย่อยหินขนาดเล็กไปทำช่วง Off-Peak (22.00- 09.00 น.) จะลดค่าไฟฟ้าลงได้มาก และยังมีส่วนช่วยประเทศในการลดภาระการใช้ไฟฟ้าช่วง Peak อย่างไรก็ตามจะต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อชุมชนรอบข้างเป็นสำคัญ และจะต้องเพิ่มพื้นที่สำหรับกองเก็บที่ Surge Pile

2) โรงโม่หินของ บริษัท โรงโม่หินพิบูลย์รัตน์ และ บริษัท สุวลี ซึ่งใช้ไฟฟ้าระบบปกติพบว่าต้นทุนค่าไฟฟ้าต่อตันหินป้อนสูงกว่าโรงโม่ที่ใช้ไฟฟ้าระบบ TOU 1.5-2.5 เท่า ควรเปลี่ยนเป็นแบบ TOU และถ้าไม่มีข้อจำกัดเรื่องผลกระทบต่อชุมชนรอบข้างขณะทำงานกลางคืน ควรปรับแผนการผลิตโดยทำการย่อยหินละเอียดในช่วง Off-Peak (22.00- 09.00 น.) สำหรับโรงโม่หินพิบูลย์รัตน์ แม้จะใช้ไฟฟ้าระบบปกติ แต่มีการบริหารความต้องการไฟฟ้าสูงสุด (P) สม่าเสมอมาก ค่าไฟฟ้าต่อตันหินป้อนจึงค่อนข้างต่ำกว่าโรงโม่หินแห่งอื่นมาก หากสามารถปรับแผนการผลิตบางช่วงไปทำกลางคืนได้ และการเปลี่ยนเป็นแบบ TOU อาจลดค่าใช้จ่ายได้อีก

3) โรงโม่หินส่วนใหญ่ใช้ไฟฟ้าไม่สม่ำเสมอ หากมีการบริหาร Peak Load ดีๆ จะสามารถลดค่าไฟฟ้าที่เป็น Demand Charge ลงได้มาก

5. การสร้างมาตรฐานการประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

การยกระดับมาตรฐานสถานประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการมาตั้งแต่ปีงบประมาณ 2547 เป็นต้นมา การดำเนินโครงการดังกล่าว ประกอบด้วยงานสำคัญ 4 ประการ คือ 1.การกำหนดมาตรฐานของสถานประกอบการ ให้ครอบคลุมกฎหมายและระเบียบของทุกส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการและสังคมรอบพื้นที่ ทั้งทางด้านการประกอบการ การป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยอาชีวอนามัย และความร่วมมือกับภาครัฐและชุมชน 2. การตรวจประเมินสถานประกอบการและการจัดระดับขั้นของผู้ประกอบการเพื่อเป็นการวัดผลมาตรฐานสถานประกอบการ 3. การพัฒนาและยกระดับสถานประกอบการให้ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดโดยใช้นักวิชาการให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการในการพัฒนาด้านต่างๆ 4. การให้รางวัลและสิทธิประโยชน์แก่สถานประกอบการชั้นดีเพื่อเป็นตัวอย่างในการดูงานและกระตุ้นให้ผู้ประกอบการเข้าสู่เกณฑ์มาตรฐานได้เร็วขึ้น

จากผลการประเมินสถานประกอบการครั้งแรกในปี 2547 พบว่าสถานประกอบการเพียงร้อยละ 49 เท่านั้นที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงได้เร่งดำเนินการที่จะผลักดันให้ผู้ประกอบการผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับที่ยอมรับได้อย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันในปี 2551 มีสถานประกอบการผ่านเกณฑ์มาตรฐานถึงร้อยละ 88 และคาดว่าจะต่อไปสถานประกอบการจะผ่านเกณฑ์มาตรฐานเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้การประกอบการด้านเหมืองแร่อุตสาหกรรมพื้นฐาน เป็นไปอย่างมีคุณภาพกับสังคมและสิ่งแวดล้อมตามที่คาดหวังไว้

สรุปผลสถานประกอบการที่ได้มาตรฐานทั่วประเทศ ระหว่างปี2547-2551

ประเภท สถาน ประกอบการ	สถานประกอบการที่ได้มาตรฐาน									
	2547		2548		2549		2550		2551	
	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ
เหมืองแร่	243	48.5	271	57.05	310	63.79	326	72.12	336	80
โลหกรรม	27	90	28	93.33	30	100	30	93.75	30	96.77
โรงแต่งแร่	175	93.58	185	96.35	186	95.38	178	96.74	201	98.05
โรงไม่หิน	139	44.84	238	78.54	266	86.08	291	92.68	286	94.08
รวม	584	56.81	722	72.20	792	77.65	825	84.01	853	88.85

6. การติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่พัฒนา ทรัพยากรแร่

ดำเนินการเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่ประกอบการเหมืองแร่ โรงโม่หิน และเกลือสินเธาว์ รวมทั้งตรวจสอบการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตประทานบัตร ซึ่งผลการดำเนินงาน มีดังนี้

1) ดำเนินการตรวจสอบ กำกับดูแลการประกอบการเหมืองแร่ โรงโม่หิน โดยตรวจสอบการปฏิบัติตามเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อม และตรวจวัดปริมาณฝุ่นละอองโดยตรวจวัดค่าความทึบแสงที่จุดกำเนิดฝุ่นของโรงโม่หิน ในเขตจังหวัดอุทัยธานี ลพบุรี สตูล ตรัง พัทลุง กระบี่ พังงา ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร เชียงราย พะเยา แพร่ สงขลา และสุพรรณบุรี รวมทั้งติดตามตรวจวัดคุณภาพน้ำและดินบริเวณพื้นที่ประกอบการเกลือสินเธาว์ ในเขตจังหวัดนครราชสีมา อุตรดิตถ์ หนองคาย สกลนคร และมหาสารคาม

การตรวจวัดค่าความทึบแสงบริเวณจุดกำเนิดฝุ่นของโรงโม่หิน ▲

▲ การตรวจวัดคุณภาพดินและน้ำบริเวณพื้นที่ประกอบการเกลือสินเธาว์

2) ดำเนินการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อม ได้แก่ คุณภาพอากาศ เสียง ความสั่นสะเทือน คุณภาพน้ำผิวดินและน้ำใต้ดิน ตรวจสอบและประเมินประสิทธิภาพการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ของผู้ประกอบการและจัดทำฐานข้อมูลเหมืองแร่และโรงโม่หิน รวมทั้งสภาพทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมในระบบ GIS มีพื้นที่ดำเนินงานในจังหวัดตาก สระบุรี ราชบุรี กาญจนบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และชุมพร

การตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่เหมืองแร่ ▲

7. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนด้านการบริหารจัดการทรัพยากรแร่และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

การส่งเสริมการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชน มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างศักยภาพให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ให้สามารถปฏิบัติงานตามภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนจากกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในด้านสิ่งแวดล้อมเหมืองแร่ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเสริมสร้างความรู้ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น พร้อมสร้างเครือข่ายภาคประชาชนให้มีส่วนร่วมในกระบวนการเฝ้าระวังผลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมทั้งสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างหน่วยงานรัฐในท้องถิ่น ผู้ประกอบการเหมืองแร่ และประชาชน

ในการดำเนินงานดังกล่าว ได้ดำเนินการอบรมเสริมสร้างความรู้ให้แก่ภาคประชาชนในการมีส่วนร่วมเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อมในชุมชนที่มีการทำเหมืองแร่ พร้อมทั้งจัดตั้งเครือข่ายภาคประชาชน โดยมีประชาชนจากพื้นที่ที่มีการทำเหมืองแร่ในจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ เพชรบูรณ์ ลพบุรี พิจิตร สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช จำนวน 279 คน เข้ารับการอบรม และเกิดเป็นเครือข่ายภาคประชาชน จำนวน 50 เครือข่าย ซึ่งเครือข่ายดังกล่าวได้ปฏิบัติงานเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อมในชุมชนที่มีการทำเหมืองแร่แล้ว สำหรับการดำเนินการเสริมสร้างศักยภาพให้แก่ อปท. ในการปฏิบัติภารกิจที่ได้รับถ่ายโอนจากกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการจัดอบรมให้ความรู้แก่ อปท. จำนวน 145 คน มอบรางวัลให้แก่ อปท. ที่ปฏิบัติงานตามภารกิจที่ถ่ายโอนดีเด่น จำนวน 18 แห่ง เป็นประเภทดีเยี่ยม 4 แห่ง ประเภทดีมาก จำนวน 7 แห่ง และประเภทดี จำนวน 7 แห่ง รวมทั้งได้ส่งเจ้าหน้าที่ออกไปเยี่ยมและให้คำแนะนำแก่ อปท. ในพื้นที่จังหวัดปราจีนบุรี ฉะเชิงเทรา ชุมพร สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช รวม 31 แห่ง ทำให้ได้รับทราบปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะจาก อปท. ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ปัจจุบันมี อปท. ที่มีประธานบัตร์ตั้งอยู่ 459 แห่ง ซึ่งร้อยละ 78 ได้ปฏิบัติงานตามภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอน นอกจากนี้ยังได้ทดลองส่งเสริมเครือข่ายผู้ประกอบการให้ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้แก่กันในลักษณะพี่สอนน้อง โดยได้จัดให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในเรื่อง พี่สอนน้องเพื่อการพัฒนาเหมืองแร่และชุมชนอย่างยั่งยืน มีผู้ประกอบการเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 25 คน

8. การส่งเสริมและเร่งรัดสถานประกอบการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อม

การส่งเสริมและเร่งรัดสถานประกอบการในการปรับปรุงสภาพแวดล้อม มีวัตถุประสงค์มุ่งเน้นให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ดำเนินการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในพื้นที่เหมืองแร่ ให้มีสภาพแวดล้อมที่ดี และมีพื้นที่สีเขียวเพิ่มขึ้น ซึ่งจะช่วยลดผลกระทบที่มีต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อมบริเวณใกล้เคียง รวมทั้งช่วยสร้างทัศนียภาพที่ดีโดยรวม ตลอดจนช่วยสร้างภาพลักษณ์อุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่ดีแก่ประชาชนทั่วไป การดำเนินงานนี้ดำเนินการโดยจัดส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักบริหารสิ่งแวดล้อมออกไปตรวจสอบการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะในเรื่องการปรับปรุงพื้นที่ทำเหมืองและโรงโม่หิน ในจังหวัดลำพูน ลำปาง น่าน ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด และกาญจนบุรี จำนวน 112 ราย 200 แปลงประเภทบัตร จากนั้นได้ดำเนินการคัดเลือกผู้ประกอบการให้ดำเนินการปรับปรุงพื้นที่จำนวน 61 ราย 69 พื้นที่ พร้อมทั้งให้คำแนะนำในการจัดเตรียมพื้นที่คัดเลือกพันธุ์ไม้และวิธีการปลูก รวมทั้งได้ติดต่อประสานงานกับกรมป่าไม้เพื่อขอกล้าไม้จำนวน 127,200 ต้น สนับสนุนให้กับผู้ประกอบการบางส่วน สรุปมีพื้นที่ที่ได้ปรับปรุงในแต่ละจังหวัด ดังนี้ จังหวัดลำพูนมีพื้นที่ปรับปรุง 25 ไร่ จังหวัดลำปาง 142 ไร่ จังหวัดน่าน 5 ไร่ จังหวัดฉะเชิงเทรา 2 ไร่ จังหวัดชลบุรี 42 ไร่ จังหวัดระยอง 27 ไร่ จังหวัดตราด 13 ไร่ จังหวัดจันทบุรี 4 ไร่ จังหวัดกาญจนบุรี 58 ไร่ รวมเป็นพื้นที่ 318 ไร่ พันธุ์ไม้ที่ได้ดำเนินการปลูกได้แก่ ต้นคุณพญาสัตบรรณ สนประดิพัทธ์ กระถินเทพา ยูคาลิปตัส ประดู่ สะเดา จามจุรี ชี้เหล็ก หว้า ทรงบาดาล ตะเคียนทอง จาว เสี้ยว กัลปพฤกษ์ ตะขบ กระถินป่า มะค่าโมง พุท สัก พยุง มะไฟป่า หางนกยูง ปาล์มน้ำมัน กฤษณา อโศกอินเดียและอินทนิล

▲ แสดงภาพรวมของแหล่งหินเขาเชิงเทียนเมื่อได้ปรับปรุงทัศนียภาพแล้ว

9. การประเมินผลกระทบ และปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อมบริเวณพื้นที่ประกอบการเหมืองแร่

การประเมินผลกระทบและปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อม ดำเนินการบริเวณพื้นที่หมู่เหมืองและโรงโม่หิน แหล่งหินเขาเชิงเทียน จังหวัดชลบุรี โดยได้ว่าจ้างบริษัท พีรี ดีเวลลอปเม้นท์ คอนซัลแตนท์ จำกัด เป็นที่ปรึกษาดำเนินงาน ซึ่งได้ลงนามว่าจ้างเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2551 ระยะเวลาดำเนินการ 300 วัน สิ้นสุดในวันที่ 12 พฤศจิกายน 2551 โดยได้ทำการรวบรวมข้อมูลทั้งด้านเศรษฐกิจสังคม และคุณภาพสิ่งแวดล้อม มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตลอดจนความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยรอบพื้นที่ประกอบการเหมืองแร่ดังกล่าว นำมาประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม พบว่า บริเวณแหล่งหินเขาเชิงเทียนมีผลกระทบที่เด่นชัดด้วยกัน 3 ประเด็นสำคัญ คือ ปัญหาฝุ่น ถนนชำรุด และผลกระทบจากความสั่นสะเทือนเป็นครั้งคราว จากผลกระทบและมาตรการป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ทางการกำหนดไว้ นำมาวิเคราะห์และจัดทำแผนปฏิบัติการปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อม จำนวน 3 แผนหลัก ได้แก่ แผนปฏิบัติการสำหรับผู้ประกอบการ แผนปฏิบัติการสำหรับชมรมโรงโม่หิน จังหวัดชลบุรี แผนปฏิบัติการในการติดตามตรวจสอบสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยแต่ละแผนได้ผ่านความเห็นชอบจากผู้ประกอบการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการประชุมสัมมนา ณ โรงแรมเมอร์เคียว จังหวัดชลบุรี เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2551 ปัจจุบันผู้ประกอบการและผู้เกี่ยวข้องได้นำแผนดังกล่าวไปปฏิบัติแล้ว

10. การประเมินผลและส่งเสริมการป้องกันแก้ไขปัญหามลพิษในพื้นที่เหมืองหินและโรงโม่หิน

การประเมินผลและส่งเสริมการป้องกันแก้ไขปัญหามลพิษในพื้นที่เหมืองหินและโรงโม่หิน ดำเนินการตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. 2550 โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลคุณภาพสิ่งแวดล้อมและตรวจประเมินการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการปรับปรุงแก้ไขระบบกำจัดฝุ่นให้มีประสิทธิภาพ พื้นที่โครงการตั้งอยู่ในเขตที่มีเหมืองหินและโรงโม่หินหนาแน่น จำนวน 3 พื้นที่ ได้แก่ จังหวัดสระบุรี ชลบุรี และราชบุรี ผลการดำเนินการสรุปว่า บริเวณกลุ่มโรงโม่หิน จังหวัดสระบุรี การตรวจสอบครั้งแรกพบว่า ฝุ่นที่จุดกำเนิดในโรงโม่หินเกินมาตรฐาน 3 ราย ปริมาณฝุ่นในชุมชนโดยรอบเกินมาตรฐาน 1 จุด ความดังเสียง และแรงสั่นสะเทือน อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน และจำนวนวันที่ฝุ่นเกินมาตรฐาน ซึ่งตรวจวัด ณ สถานที่ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางกลุ่มโรงโม่คิดเป็น 42 % ของจำนวน

▲ ตรวจประเมินประสิทธิภาพระบบ

ตรวจวัดฝุ่นในชุมชนโดยรอบ ▲

วันที่ตรวจวัด หลังจากการแนะนำให้ปรับปรุงระบบกำจัดฝุ่น และตรวจสอบอีกครั้ง พบว่าฝุ่นในโรงโม่หินโดยรวม และปริมาณฝุ่น ความดังเสียง และแรงสั่นสะเทือนในบริเวณชุมชนโดยรอบ อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน แต่จำนวนวันที่ฝุ่นเกินมาตรฐาน ซึ่งตรวจวัด ณ สถานที่ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางกลุ่มโรงโม่เพิ่มขึ้น ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากฝุ่นบนถนนสาธารณะที่อยู่ใกล้เคียง จังหวัดชลบุรี การตรวจสอบครั้งแรก พบว่าฝุ่นที่จุดกำเนิดในโรงโม่หินและสถานที่ตรวจวัดอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน ปริมาณฝุ่นและเสียงในชุมชน เกินมาตรฐาน 1 จุด แรงสั่นสะเทือนอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน หลังจากการสั่งปรับปรุงพบว่าสภาพโรงโม่โดยรวมดีขึ้น ปริมาณฝุ่น เสียง และแรงสั่นสะเทือนในชุมชนอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน และจังหวัดราชบุรี การตรวจสอบพบว่าปริมาณฝุ่น ความดังเสียง และแรงสั่นสะเทือน อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน แต่ได้สั่งปรับปรุงสภาพโรงโม่เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐาน ซึ่งหลังจากปรับปรุงพบว่าส่วนใหญ่มีสภาพที่ดีขึ้น สำหรับการแนะนำส่วนใหญ่เป็นการปรับปรุงหัวสเปร์ยน้ำที่อุดตัน ทำความสะอาดพื้นใต้โรงโม่ บริเวณเส้นทางขนส่งหินในโรงโม่ และซ่อมบำรุง วัสดุ ปิดคลุมอาคาร ตลอดจนปลูกต้นไม้ ซึ่งส่วนใหญ่ปฏิบัติตาม ทำให้สภาพโดยรวมของเหมืองหินและ โรงโม่หินดีขึ้น

11. การส่งเสริมระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมสากลของอุตสาหกรรมเหมืองแร่

การส่งเสริมระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมสากลของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ มีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมให้สถานประกอบการนำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐานสากลและความรู้ด้านการลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมมาใช้ในสถานประกอบการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ชุมชนโดยรอบ ซึ่งมีการดำเนินงาน 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

1. การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้ประกอบการ

ดำเนินการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องให้แก่ผู้ประกอบการ โดยได้ดำเนินการจัดสัมมนา เรื่อง “เหมืองแร่ไทย ใส่ใจชุมชน ลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม พร้อมพัฒนาอย่างยั่งยืน” เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2551 ณ โรงแรมสยามซิตี้ กรุงเทพฯ มีผู้เข้าร่วมสัมมนาจำนวน 344 ราย และมีการมอบประกาศนียบัตรให้แก่สถานประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการนำ 5ส มาใช้ในปีงบประมาณ 2550 จำนวน 10 ราย

2. การส่งเสริมสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้นำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดีมาใช้ในสถานประกอบการ

ดำเนินการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการนำกิจกรรม 5ส มาใช้ในสถานประกอบการ ซึ่ง 5ส เป็นกิจกรรมพื้นฐานที่สามารถพัฒนาไปสู่ระบบการจัดการอื่นๆ ได้ โดยได้ว่าจ้าง บริษัท ควอลิตี้ แชนทิสพายด์ จำกัด เป็นที่ปรึกษาในการจัดทำกิจกรรม 5 ส ให้แก่ผู้ประกอบการในเขตจังหวัดขอนแก่น ฉะเชิงเทรา นครศรีธรรมราช นครสวรรค์ สระบุรี และสุโขทัย จำนวน 10 ราย

▲ ก่อนทำ 5 ส

▲ หลังทำ 5 ส

12. การกำหนดมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมเหมืองแร่

ดำเนินการโดยการศึกษาและเสนอวิธีการประเมินและมาตรฐานการจัดการด้านวิศวกรรมสิ่งแวดล้อมในการรักษาเสถียรภาพของหน้าเหมือง ระบบการรองรับและระบายน้ำไหลบ่าจากพื้นที่ทำเหมือง และการจัดการเปลือกดินและเศษหินจากการทำเหมืองสำหรับกลุ่มแร่เพื่อการพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานและโครงการขนาดใหญ่ของรัฐ ได้แก่ หินดินดาน หินบะซอลต์ กลุ่มแร่พลังงาน ได้แก่ ถ่านหิน กลุ่มแร่เพื่อสนับสนุนเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ได้แก่ เหล็ก พลวง ฟลูออไรต์ แบไรต์ และกลุ่มแร่เพื่อการเกษตร ได้แก่ โดโลไมต์ ฟอสเฟต และเสนอผลการศึกษาวิจัยแก่ทุกภาคส่วน ทั้งส่วนราชการ ผู้ประกอบการ และบริษัทที่ปรึกษา ตลอดจนสมาคมวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปปฏิบัติใช้

13. มูลค่าการผลิต การใช้ การส่งออกและการจัดเก็บรายได้ ด้านแร่

การผลิตแร่เพื่อใช้ภายในประเทศและส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ในปีงบประมาณ 2551 มีผลการดำเนินงาน ดังนี้

การผลิต

มีการผลิตแร่ 44 ชนิด มูลค่า 38,214.2 ล้านบาท ลดลงจากปีงบประมาณ 2550 ร้อยละ 5.1 สำหรับแร่ที่มีมูลค่าการผลิตสูง 5 อันดับแรก ได้แก่ หินปูน ลิกไนต์ ยิปซัม เหล็ก และทองคำ โดยมีมูลค่า 11,599.6 8,989.6 3,990.5 2,446.5 และ 2,356.7 ล้านบาท ตามลำดับ โดยแร่ที่ผลิตได้มีการใช้ภายในประเทศและส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ดังนี้

การใช้แร่ภายในประเทศ

มีการใช้แร่ 38 ชนิด ซึ่งมีมูลค่า 36,345.6 ล้านบาท ลดลงจากปีงบประมาณ 2550 ร้อยละ 5.8 สำหรับแร่ที่มีมูลค่าการใช้สูง 5 อันดับแรก ได้แก่ หินปูน ลิกไนต์ โลหะสังกะสี โลหะผสมสังกะสี และโลหะดีบุก โดยมีมูลค่า 10,563.5 9,295.3 5,374.6 2,735.3 และ 2,115.3 ล้านบาท ตามลำดับ

การส่งออก

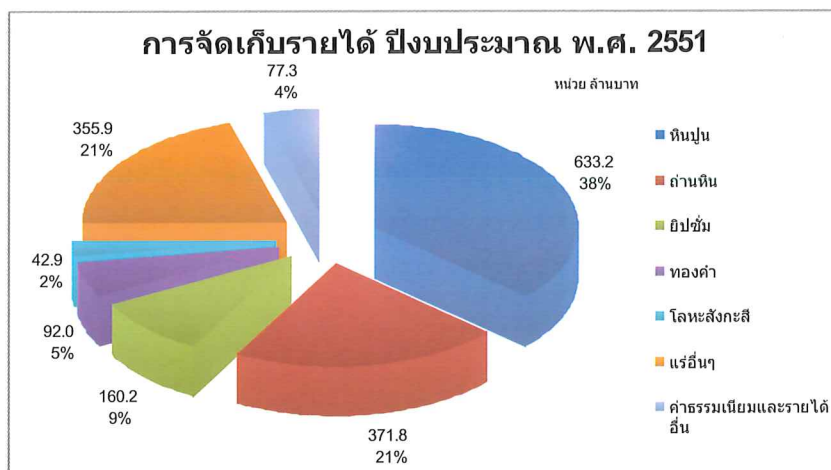
มีการส่งออกแร่ 28 ชนิด ซึ่งมีมูลค่า 21,867.9 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ 2550 ล้านบาท ร้อยละ 15.2 สำหรับแร่ที่มีมูลค่าการส่งออกสูง 5 อันดับแรกได้แก่ โลหะดีบุก ยิปซัม ทองคำ แร่เหล็ก และโลหะสังกะสี โดยมีมูลค่า 12,147.7 2,921.9 2,356.7 1,557.1 และ 343.6 ล้านบาท ตามลำดับ

การจัดเก็บรายได้

สามารถจัดเก็บค่าภาคหลวงแร่และอื่นๆเป็นรายได้แผ่นดิน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 1,810.6 ล้านบาท โดยแบ่งเป็น ค่าภาคหลวงแร่ 1,733.3 ล้านบาท ค่าธรรมเนียมและอื่นๆ 77.3 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 ซึ่งจัดเก็บได้ 1,690.3 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 7.1 โดยแร่ที่จัดเก็บค่าภาคหลวงได้สูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ หินปูน ถ่านหิน ยิปซัม ทองคำ และโลหะสังกะสี จัดเก็บได้ 633.2 371.8 160.2 92.0 และ 42.9 ล้านบาท ตามลำดับ และได้มีการจัดสรรรายได้จากค่าภาคหลวงแร่กลับคืนสู่ท้องถิ่น เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาลในการกระจายอำนาจให้ส่วนท้องถิ่น ตามหลักเกณฑ์ของคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นเงินจำนวน 994.6 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 ซึ่งจัดสรรรายได้ค่าภาคหลวงแร่ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นเงินจำนวน 909.9 ล้านบาท โดยมีสัดส่วนของการจัดสรร ดังนี้

- อบต. หรือเทศบาลที่มีประธานบัตร์ตั้งอยู่ในพื้นที่ ร้อยละ 20
- อบต. หรือเทศบาลในจังหวัดที่มีประธานบัตร์ตั้งอยู่ ร้อยละ 10*
- อบต. หรือเทศบาลในจังหวัดอื่นๆในพื้นที่ทั่วประเทศร้อยละ 10*
- อบจ. ในจังหวัดที่มีประธานบัตร์ ร้อยละ 20
- นำส่งเป็นรายได้ของรัฐ ร้อยละ 40

หมายเหตุ * การจัดสรรค่าภาคหลวงแร่ให้จัดสรรตามอัตราส่วนแห่งยอดจำนวนราษฎรตามหลักฐานทะเบียนราษฎร

ด้านอุตสาหกรรมพื้นฐาน

อุตสาหกรรมพื้นฐาน หมายถึง อุตสาหกรรมหนักที่ทำหน้าที่เป็นฐานการผลิตให้กับประเทศ ประกอบด้วยกลุ่มอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากแร่ อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากปิโตรเลียม และอุตสาหกรรมปัจจัยการผลิต เป็นต้น อุตสาหกรรมพื้นฐานจึงมีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมรายสาขาโดยเป็นผู้จัดหาและสร้างความมั่นคงด้านวัตถุดิบ ดังนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีการพัฒนาทั้งในด้านเทคโนโลยีการผลิต การบริหารจัดการการผลิต และการสร้างมาตรฐานการประกอบการ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงได้กำหนดนโยบายและจัดทำโครงการต่างๆ ในปี 2551 เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้ประกอบการสามารถแข่งขันในเวทีโลกและสร้างความเติบโตให้กับเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การจัดทำมาตรฐานวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมพื้นฐาน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้กำหนดแผนการจัดทำมาตรฐานวัตถุดิบให้กับอุตสาหกรรมพื้นฐานมาตั้งแต่ปี 2549 โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเสริมสร้างการพัฒนาคุณภาพและการจัดสรรวัตถุดิบที่เป็นระบบ ตลอดจนใช้เป็นมาตรฐานอ้างอิงที่ชัดเจนในการซื้อขายอันจะก่อให้เกิดความเป็นธรรมในการประกอบธุรกิจ โดยได้คัดเลือกอุตสาหกรรมหลักซึ่งเป็นกลุ่มผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมพื้นฐานที่มีขนาดใหญ่ที่สุดและมีความสำคัญต่อภาคการผลิตของประเทศเป็นโครงการนำร่อง

การจัดทำมาตรฐานวัตถุดิบเป็นภารกิจสำคัญที่มีผลกระทบโดยตรงต่อความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมและของประเทศ เนื่องจากจะมีผลกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพการผลิตรวมถึงความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมในการประกอบการ อีกทั้งเหตุผลความจำเป็นที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ขับเคลื่อนโครงการจัดทำมาตรฐานวัตถุดิบพิเศษหลักเป็นอันดับแรก ก็เป็นผลมาจากการสำรวจและระดมความคิดเห็นของกลุ่มอุตสาหกรรมหลักซึ่งผู้ประกอบการส่วนใหญ่ได้แจ้งว่าปัญหาที่สำคัญที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศคือ ปัญหาด้านวัตถุดิบที่ไม่มีมาตรฐาน แต่อย่างไรก็ตามการดำเนินการโครงการดังกล่าวให้บรรลุวัตถุประสงค์ถือเป็นเรื่องยากและจำเป็นต้องใช้เวลา ซึ่งแม้แต่ประเทศที่เจริญแล้วอย่างประเทศอังกฤษก็ใช้เวลา นับ 10 ปี ซึ่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ตระหนักดีในปัญหาอุปสรรคดังกล่าว แต่ในเมื่อโครงการดังกล่าวเป็นเรื่องที่ดีและจะเกิดประโยชน์ต่อประเทศโดยตรง กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงได้มุ่งมั่นและทุ่มเทพยายามทุกด้าน เพื่อขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมาย พร้อมทั้งได้กำหนดแผนดำเนินงานโครงการจัดทำมาตรฐานพิเศษหลักเป็น 3 ระยะ ประกอบด้วย

ระยะที่ 1 ศึกษาเพื่อกำหนดลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก ตามที่มีการซื้อขายในปัจจุบัน

ระยะที่ 2 ประเมินผลกระทบและปรับปรุงประกาศของกรมฯ เรื่อง การกำหนดลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็กให้เหมาะสมและใกล้เคียงกับมาตรฐานสากล

ระยะที่ 3 จัดทำมาตรฐานเศษเหล็กสำหรับอุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าของประเทศไทย

ในปี 2551 เป็นการดำเนินงานประเมินผลกระทบจากการนำประกาศกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เรื่อง การจัดลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก พ.ศ. 2549 ไปใช้ในสถานประกอบการ โดยเน้นโรงงานประกอบโลหกรรมและบริษัทผู้ค้าเศษเหล็กรายใหญ่จำนวน 30 ราย ซึ่งผลการศึกษาพบว่า มีผู้ประกอบการนำประกาศของกรมฯ ไปปรับใช้ในโรงงานแล้วร้อยละ 80 โดยเฉพาะกลุ่มโรงงานประกอบโลหกรรมจำนวน 17 ราย มีการนำไปใช้แล้วทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 100 นอกจากนี้ผลการประชุมระดมความคิดเห็นของผู้ประกอบการส่วนใหญ่ต้องการให้มีการศึกษาเพื่อปรับปรุงลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็กต่อไปอีกระยะหนึ่งให้มีความเหมาะสมกับการใช้งานจริงและสอดคล้องกับมาตรฐานสากลก่อนที่จะจัดทำมาตรฐานเศษเหล็กอย่างเป็นทางการ เนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้เสียเป็นจำนวนมาก

ตัวอย่างเศษเหล็กที่มีการซื้อขายในประเทศไทย

ตามประกาศกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เรื่อง การกำหนดลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ออกประกาศ เรื่อง การกำหนดลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็ก เมื่อปี พ.ศ. 2549 มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นมาตรฐานอ้างอิงที่ชัดเจนในการซื้อขายเพื่อลดการฉ้อโกงและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการซื้อขายเศษเหล็ก โดยตารางลำดับชั้นคุณภาพเศษเหล็กได้รวบรวมเศษเหล็กประเภทต่าง ๆ ที่มีการซื้อขายอยู่ในปัจจุบัน ทั้งเศษเหล็กที่ได้จากโรงงานอุตสาหกรรมและเศษเหล็กที่ได้จากครัวเรือน รวมทั้งสิ้น 40 ประเภท ดังนี้

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กจากโรงงาน โดยเป็นเหล็กแผ่นรีดร้อนที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ มีผิวสีดํา

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กจากโรงงาน โดยเป็นเหล็กแผ่นรีดร้อนที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

เศษเหล็กชิ้นเล็ก (รหัส ๑๑๑๑):

เศษเหล็กชิ้นเล็กที่ไม่ผ่านกระบวนการป้องกันการกัดกร่อนใดๆ

หมายเหตุ: ตารางนี้เป็นเพียงตัวอย่างของเศษเหล็กที่มีการซื้อขายในประเทศไทย และไม่ได้หมายความว่าเศษเหล็กประเภทนี้จะมีคุณภาพดีหรือแย่กว่าเศษเหล็กประเภทอื่นใด หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเศษเหล็ก กรุณาติดต่อกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ <http://scrap.dpm.go.th>

2. การพัฒนาอุตสาหกรรมปุยและเคมีภัณฑ์

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้กำหนดนโยบายการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมปุยและเคมีภัณฑ์ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐานที่มีความสำคัญมาอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2551 ได้ศึกษาวิจัยโครงการนำร่องพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตธาตุอาหารในปุยเพื่อปรับปรุงเทคนิคกระบวนการผลิตธาตุอาหารในปุยให้มีความทันสมัย พัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีมาตรฐานสู่ระดับสากล และส่งเสริมให้มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการเพิ่มมูลค่าวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมพื้นฐาน โดยเป้าหมายของโครงการจะเน้นศึกษาการออกแบบเบื้องต้นของกระบวนการผลิต (Conceptual Design) การทดลองปั้นเม็ดปุย และการศึกษาความเป็นไปได้ (Feasibility Study) ของการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตปุยธาตุอาหารรองและธาตุอาหารเสริม ซึ่งผลการศึกษาศาสามารถสรุปได้ดังนี้

รายละเอียดของงาน	ความเป็นไปได้	อุปสรรค	ข้อเสนอแนะ
กระบวนการปั้นเม็ดที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย (Conceptual Model) ควรเพิ่มขั้นตอนเตรียมวัตถุดิบ ขั้นตอนการผสมวัตถุดิบ ขั้นตอนการคัดขนาดหลังการปั้นเม็ด และขั้นตอนการบดเม็ดที่มีขนาดใหญ่ แล้วนำกลับมาใช้ในกระบวนการ	ปานกลาง	ต้องมีการลงทุนซื้อเครื่องจักรและอุปกรณ์เพิ่ม	ควรพิจารณาเฉพาะอุปกรณ์ที่จำเป็น แต่ละสถานประกอบการ และมีการนำอุปกรณ์ที่มีอยู่แล้วสำหรับบางสถานประกอบการมาใช้ให้เกิดประโยชน์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของกระบวนการ และคุณภาพของผลิตภัณฑ์
ตัวประสานที่เหมาะสมในการปั้นแร่โดโลไมต์ คือโมลาสที่ความเข้มข้นโดยน้ำหนักต่อน้ำสูงกว่า 5 %	มาก	ต้นทุนการผลิตจะเพิ่มสูงขึ้น ถ้าใช้ตัวประสานที่ความเข้มข้นสูง	ควรหาความเข้มข้นของตัวประสานที่น้อยที่สุดที่สามารถขึ้นรูปเม็ดปุยได้ และไม่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพของเม็ด
ปัจจัยที่มีผลต่อการปั้นเม็ดปุยด้วยจานปั้น คือ ความเร็วจานปั่น มุมเอียงจานปั่น อัตราการใส่วัตถุดิบ อัตราพ่นตัวประสาน ความสูงของขอบจานและอื่นๆ	มาก	ปัจจัยมีผลกระทบร่วมกันหลายปัจจัย และแต่ละสถานประกอบการมีเงื่อนไขของกระบวนการและอุปกรณ์ที่แตกต่างกัน	ควรทำการพัฒนากระบวนการผลิตบนเงื่อนไขของแต่ละสถานประกอบการ โดยนำข้อสรุปพื้นฐานของกระบวนการที่ได้ศึกษาในโครงการฯ นี้ เป็นต้นแบบในการปรับปรุงพัฒนา
การพัฒนาอุปกรณ์เสริมสำหรับจานปั้นประกอบ ด้วยแท่งโลหะทรงกลมใบมีดทำความสะอาดพื้นผิวจานและขอบจาน และตะแกรงดักเม็ดที่ได้ขนาด	มาก	อุปกรณ์เสริมที่เพิ่มขึ้นมานั้น เมื่อมีความขึ้นในปริมาณสูง จะทำให้มีอนุภาคติดกับอุปกรณ์ต่างๆ ทำให้ประสิทธิภาพในการทำงานของแต่ละอุปกรณ์ลดลง	เมื่อมีการทดลองใช้ในแต่ละสถานประกอบการควรหาวิธีรอบในการทำความสะอาดอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อให้สามารถทำงานได้เต็มประสิทธิภาพ

สำหรับแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมป้อนอาหารรองและอาหารเสริม
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินการถ่ายทอดความรู้ เทคนิค และขั้นตอน
ต่างๆ ที่เหมาะสมสำหรับกระบวนการปั้นขึ้นรูปเม็ดป้อนอาหารรองและอาหารเสริม
จากแร่โดโลไมต์ให้แก่สถานประกอบการเพื่อให้ได้รับทราบและเข้าใจกระบวนการปั้นขึ้นรูปเม็ด
ที่ถูกต้อง และสามารถปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตของตนเองให้ผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ
และประสิทธิผล ตลอดจนสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพที่สูงขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์
ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมป้อนของประเทศ ดังต่อไปนี้

- 1.) เกิดการใช้ประโยชน์แร่ที่สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตป้อนอาหารรองและอาหารเสริมอย่างคุ้มค่ามากที่สุด
- 2.) เกิดการพัฒนากระบวนการผลิตในอุตสาหกรรมผลิตป้อนอาหารรองและอาหารเสริม
- 3.) เกิดการพัฒนาผลิตภัณฑ์ป้อนอาหารรองและอาหารเสริมซึ่งใช้แร่เป็นวัตถุดิบในการผลิต
- 4.) เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ พัฒนานวัตกรรมของประเทศที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมป้อน เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ
- 5.) เกิดการพัฒนาอุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักร และเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมป้อน
- 6.) ทำให้อุตสาหกรรมป้อนมีความเข้มแข็ง มีขีดความสามารถในการแข่งขัน สามารถส่งออกป้อนอาหารรองและอาหารเสริมนำเงินตราเข้าประเทศได้
- 7.) ทำให้เกษตรกรซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศได้ใช้ป้อนอาหารรองและอาหารเสริมที่มีคุณภาพซึ่งจะส่งผลให้การผลิตของภาคเกษตรกรรมมีผลผลิตต่อไร่เพิ่มสูงขึ้น

แสดงการปั้นเม็ดป้อนอาหารรองและอาหารเสริม

3. การพัฒนาส่งเสริมการใช้ทรัพยากรแร่และโลหะหมุนเวียนเพื่อการพัฒนาอย่างมีคุณภาพ

เนื่องจากปัจจุบันทรัพยากรธรรมชาติได้มีปริมาณสำรองลดลงค่อนข้างมาก เมื่อเปรียบเทียบกับความต้องการใช้ของภาคอุตสาหกรรมที่มีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงจัดทำโครงการพัฒนาส่งเสริมการใช้ทรัพยากรแร่และโลหะหมุนเวียนเพื่อการพัฒนาอย่างมีคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพและแนวทางการนำของเสียและวัสดุเหลือใช้ประเภทแร่และโลหะจากภาคอุตสาหกรรมกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ และเพื่อส่งเสริมสร้างแรงจูงใจแก่ผู้ประกอบการในการนำของเสีย และวัสดุเหลือใช้ประเภทแร่และโลหะจากภาคอุตสาหกรรมกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงด้านวัตถุดิบให้แก่ภาคอุตสาหกรรม

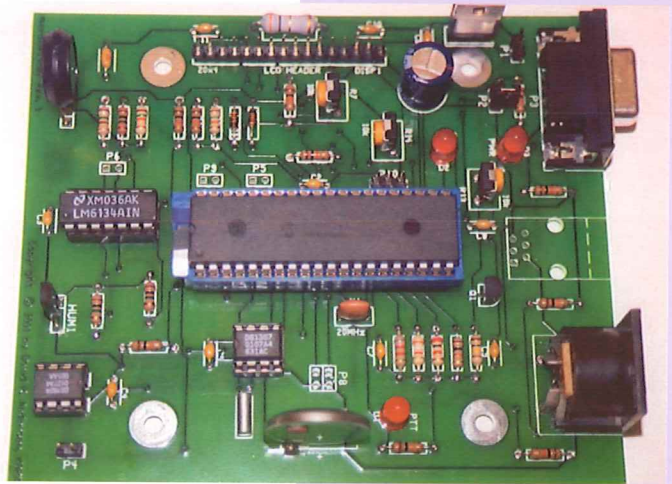
โดยมีผลการดำเนินงาน สรุปได้ดังนี้

1. กำหนดแนวทางการนำของเสียและวัสดุเหลือใช้ประเภทแร่และโลหะกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ จำนวน 8 กลุ่ม ประกอบด้วย (1) แบตเตอรี่และตัวสะสมประจุ (2) ของเสียจากอุปกรณ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (3) ของเสียจากการปรับสภาพผิวโลหะและวัสดุต่างๆ ด้วยวิธีเคมี รวมทั้งการชุบเคลือบผิว จากโรงงานอิเล็กทรอนิกส์ (4) ของเสียจากการตัดแต่งและปรับสภาพผิวโลหะ (5) ของเสียจากการผลิตเซรามิกส์ อิฐ กระเบื้อง และผลิตภัณฑ์สำหรับงานก่อสร้าง (6) สารเร่งปฏิกิริยาที่ไม่ใช้แล้ว (7) ของเสียจากการตัดแต่งและปรับสภาพผิวโลหะ (8) ของเสียจากการผลิตไฟฟ้าและโรงงานที่มีกระบวนการเผาไหม้

2. จัดประชุมคณะกรรมการพัฒนาส่งเสริมความเป็นเมืองอุตสาหกรรมนิเวศน์ของกระทรวงอุตสาหกรรม จำนวน 3 ครั้ง และจากผลการประชุมได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์ และ แผนปฏิบัติการการพัฒนาส่งเสริมความเป็นเมืองอุตสาหกรรมนิเวศน์อย่างเสร็จสมบูรณ์ รวมทั้งได้ผลการคัดเลือกพื้นที่นำร่องและอุตสาหกรรมเป้าหมาย จำนวน 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์) จังหวัดสระบุรี (อุตสาหกรรม เซรามิกและวัสดุก่อสร้าง) และ จังหวัดระยอง (อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า)

3. ผูกอบรมสัมมนาเชิงปฏิบัติการด้านการใช้ทรัพยากรแร่และโลหะหมุนเวียนเพื่อการพัฒนาอย่างมีคุณภาพในหัวข้อ “ภาคอุตสาหกรรม...จัดการอย่างไรไม่ให้เป็นของเสีย” แก่ผู้ประกอบการและภาคส่วนต่างๆที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ 3 จังหวัดที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมนิเวศน์นำร่อง

4. พัฒนาและปรับปรุงฐานข้อมูลเว็บไซต์เมืองอุตสาหกรรมนิเวศน์ (Eco-Town Website: <http://eco-town.dpim.go.th/>) เพื่อใช้ในการพัฒนาส่งเสริมเทคโนโลยีสะอาดตามหลักการ 3R's และการแลกเปลี่ยนของเสียของเหลือใช้เพื่อเป็นวัตถุดิบในภาคอุตสาหกรรม (Waste Exchange) ให้มีความทันสมัยอยู่เสมอ และเผยแพร่ประชาสัมพันธ์สู่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง

4. การศึกษาศักยภาพการแข่งขัน ผลกระทบและแนวทางการปรับตัวของอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทยภายใต้ความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน

การค้าและการลงทุน

การค้าระหว่างไทยกับจีนมีบทบาทเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงปี 2545-2549 โดยไทยส่งออกเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 33.5 ต่อปี นำเข้าเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 29.93 ต่อปี มากขึ้นเป็น 2 เท่าของอัตราเพิ่มเฉลี่ยของการส่งออกและนำเข้ารวมของไทยในช่วงดังกล่าว ทำให้จีนเป็นประเทศที่ไทยนำเข้ามากเป็นอันดับสอง และส่งออกมากเป็นอันดับสาม หากแนวโน้มยังเป็นเช่นนี้ จีนจะเป็นคู่ค้าอันดับแรกของไทยทั้งด้านส่งออกและนำเข้าภายใน 5 ปี

อุตสาหกรรมเหมืองแร่มีบทบาทน้อยในการค้าระหว่างไทยกับจีน เนื่องจากไทยมีทรัพยากรแร่ธาตุน้อย ส่วนจีนมีทรัพยากรแร่ธาตุมากแต่ก็มีความต้องการใช้ในประเทศมากเช่นกัน ในปี 2549 ไทยขาดดุลการค้ากับจีนสำหรับแร่ 5 ชนิดแรก 1,340 ล้านบาท โดยไทยนำเข้า 1,934 ล้านบาท และส่งออก 594 ล้านบาท

อุตสาหกรรมพื้นฐาน ไทยส่งออกไปจีนน้อยแต่ไทยนำเข้าจากจีนมากและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อุตสาหกรรมพื้นฐานที่สำคัญคือเหล็กและเหล็กกล้า ทองแดง อะลูมิเนียม เคมีอนินทรีย์ เซรามิก แก้วและกระจก ในปี 2549 อุตสาหกรรมพื้นฐานทั้ง 6 ชนิดดังกล่าว ไทยขาดดุลการค้ากับจีน 59,426.7 ล้านบาท โดย ไทยนำเข้า 69,895.3 ล้านบาท และส่งออก 10,468.6 ล้านบาท และมีแนวโน้มที่จะขาดดุลเพิ่มขึ้น เนื่องจากการขยายตัวอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมพื้นฐานของจีน

แม้ว่าการค้าระหว่างไทยกับจีนจะเติบโตขึ้นมาก แต่การลงทุนระหว่างกันยังน้อยอยู่

ศักยภาพและความสามารถในการแข่งขัน

พัฒนาการของอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทยเกิดจากแรงขับในด้านอุปสงค์มากกว่าด้านอุปทานโดยเฉพาะในกลุ่มอุตสาหกรรมโลหะ จะสังเกตได้ว่าอุตสาหกรรมปลายน้ำจะพัฒนาไปก่อนในขณะที่อุตสาหกรรมกลางน้ำ และอุตสาหกรรมต้นน้ำยังมีอุปสรรคในการพัฒนาอยู่มาก อย่างไรก็ตามหากเปรียบเทียบในกลุ่มอาเซียนด้วยกัน นับได้ว่าอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทยในภาพรวมค่อนข้างแข็งแกร่งกว่าประเทศอื่นๆ กล่าวคือ

อุตสาหกรรมเหล็ก เนื่องจากไทยมีความต้องการใช้เหล็กประมาณปีละ 10 ล้านตัน และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามพัฒนาการโดยรวมทางเศรษฐกิจ ปัจจุบันไทยต้องนำเข้าเหล็กเป็นมูลค่าสูงกว่าปีละ 3 แสนล้านบาท เนื่องจากยังไม่มีโรงถลุงเหล็กในประเทศและยังต้องนำเข้าเหล็กคุณภาพสูงจากต่างประเทศเป็นจำนวนมากอีกส่วนหนึ่งด้วย ในกลุ่มอาเซียนไทยมีการส่งออกและนำเข้าเหล็กเป็นมูลค่าสูงที่สุด และมีกำลังการผลิตเป็นอันดับสองรองจากมาเลเซีย อุปสรรคที่สำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำในประเทศคือมีปัญหาคือขัดแย้งกับชุมชนในพื้นที่และขาดการผลักดันนโยบายการพัฒนาเหล็กต้นน้ำ

อุตสาหกรรมทองแดง ไทยนำเข้า 2,923 ล้านเหรียญสหรัฐ และส่งออก 1,095 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยส่งออกทองแดงน้อยที่สุดในกลุ่มอาเซียน

อุตสาหกรรมอะลูมิเนียม ไทยไม่มีการผลิตอะลูมิเนียมต้นน้ำ แต่มีการผลิตกลางน้ำและปลายน้ำที่เข้มแข็ง ไทยจึงส่งออกอะลูมิเนียมได้มากที่สุดในอาเซียน สำหรับจีนเป็นผู้ผลิตอะลูมิเนียมอันดับ 1 ของโลก ในปี 2549 ด้วยจำนวน 8.7 ล้านตัน มูลค่าการนำเข้าอะลูมิเนียมจากจีนของไทย เพิ่มขึ้นจาก 10,158 ล้านเหรียญสหรัฐ ในปี 2544 เป็น 225,138 ล้านเหรียญสหรัฐ ในปี 2550

อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ เซรามิก แก้วและกระจก ไทยส่งออกมากที่สุดในกลุ่มอาเซียน เซรามิกเป็นสินค้าที่มีแนวโน้มจะต้องประสบการแข่งขันจากจีนมากที่สุด โดยในปัจจุบันเป็นการแข่งขันด้านราคาแต่ในอนาคตไทยจะเสียเปรียบด้านคุณภาพด้วย

ด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ปัญหาของการทำเหมืองแร่ขึ้นอยู่กับ การค้นหาแหล่งแร่ การขออนุญาตและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ

จากการวิเคราะห์ด้วยดัชนีชี้วัดความได้เปรียบเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบ (RCA) และการวิเคราะห์ส่วนแบ่งตลาดคงที่ (CMS) ซึ่งความสามารถในการแข่งขันของไทยในตลาดนำเข้าของจีนในกลุ่มอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานลดลงในเกือบทุกหมวด ยกเว้น แก้วและกระจก ทองแดงและอะลูมิเนียม หากไทยไม่มีนโยบายและการผลักดัน การพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานที่ชัดเจน ในอนาคตไทยอาจสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน ในตลาดโลกและอาจสูญเสียตลาดในประเทศในการนำเข้าก็ได้

ข้อเสนอแนะ

1. กำหนดยุทธศาสตร์การใช้ทรัพยากรของประเทศอย่างบูรณาการในระดับกระทรวง และนโยบายภาคอุตสาหกรรมสำหรับอุตสาหกรรมต้นน้ำ เพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาและ เป็นจุดยืนที่ชัดเจนของไทยในการเจรจาต่อรองในการจัดทำความตกลงเขตการค้าเสรี หากไม่มี อุตสาหกรรมต้นน้ำที่สำคัญในประเทศ ก็ยากที่จะสร้างความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมกลางน้ำ และยากที่จะรักษาความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมปลายน้ำได้

2. กำหนดยุทธศาสตร์ระดับโลก (Global Strategy) การที่ไทยมีการลงทุนและการมี ส่วนร่วมในธุรกิจต่างประเทศน้อย ไทยจึงเป็นฝ่ายรับการลงทุนจากต่างประเทศมาโดยตลอด พร้อมทั้งความเสียเปรียบในด้านฐานทรัพยากรธรรมชาติและเทคโนโลยี ยิ่งมีความจำเป็นสำหรับ อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทยในการสร้างวิสัยทัศน์ของอุตสาหกรรม ในระดับโลก เพื่อปรับเครือข่ายความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมระหว่างการสร้างความเข้มแข็ง ภายในประเทศกับการเสริมสร้างความเข้มแข็งในการเชื่อมโยงกับต่างประเทศ การมีวิสัยทัศน์ ระดับโลกจะทำให้สามารถจัดวางยุทธศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กำหนดทำที่และ นโยบายเศรษฐกิจเชิงรุกเพื่อใช้ประโยชน์จุดเด่นและโอกาสของประเทศ อีกทั้งยังสามารถประเมิน ความเสี่ยงจากผลกระทบภายนอกได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3. เตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง (Contingency Plan) ทั้งในระดับโลกและระดับประเทศ การเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงในช่วงที่ผ่านมา เช่น ราคาพลังงาน ราคาวัตถุดิบ อัตราแลกเปลี่ยนและสถานการณ์ทางการเงิน ภาคอุตสาหกรรมจำเป็นต้องปรับ โครงสร้างให้สามารถดำเนินนโยบายเชิงรุกและเตรียมที่จะปรับตัวเพื่อรองรับสถานการณ์ที่ เปลี่ยนแปลง ซึ่งจะสามารถผ่อนหนักให้เป็นเบาได้หรืออาจสามารถพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสได้ หากเป็นการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีก็สามารถใช้โอกาสให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่

4. การร่วมทุน ก็เป็นวิธีการหนึ่งในการสนับสนุนการลงทุนภาคต่างประเทศ อีกทั้งยัง สามารถพัฒนาเทคโนโลยีและการจัดการที่มีประสิทธิภาพสูงและเหนียวแน่นให้เกิดการพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ตามมา

5. การส่งเสริมการนำแนวคิดเทคโนโลยีสะอาดไปประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรมพื้นฐาน

เทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) คือ การปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงกระบวนการผลิต หรือผลิตภัณฑ์ เพื่อให้การใช้วัตถุดิบ พลังงาน และทรัพยากรธรรมชาติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเกิดของเสียน้อยที่สุด หรือไม่เกิดของเสียเลย โดยมีแนวคิดบนพื้นฐานของการลดมลพิษ ที่แหล่งกำเนิด การเปลี่ยนแปลงวัตถุดิบ การใช้ซ้ำ รวมทั้งการนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งจะช่วยด้าน การลดต้นทุนการผลิตไปพร้อมๆ กับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ในปัจจุบันแนวโน้มการพัฒนาของภาคอุตสาหกรรมจะมุ่งเน้นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของตนเอง โดยหนึ่งในกลยุทธ์ คือ การนำเทคโนโลยีสะอาดมาประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรมของตนเอง และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้ง แนวคิดการใช้เทคโนโลยีสะอาดในภาคอุตสาหกรรมยังขยายวงกว้างไปยังเวทีข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศอีกด้วย

กลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน เป็นกลุ่มอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีความต้องการใช้วัตถุดิบ และพลังงานในปริมาณที่สูง อันเป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวที่สำคัญของอุตสาหกรรมกลุ่มนี้ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม อันเนื่องมาจากของเสียที่เกิดขึ้น และมีต้นทุนการผลิตที่สูง เพราะฉะนั้น เพื่อเป็นการตอบปัญหาข้างต้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงริเริ่มนำแนวคิดด้านเทคโนโลยีสะอาดมาใช้ เพื่อลดปริมาณการใช้วัตถุดิบ พลังงาน และมลพิษที่เกิดขึ้น ในกลุ่มอุตสาหกรรมพื้นฐาน

โรงงานแต่งแร่ของนายณรงค์ แจ่มใส

สภาพโรงงาน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในฐานะที่ปรึกษาของพื้นที่ปฏิบัติร่วมกับผู้ประกอบการ ซึ่งแสดงความประสงค์เข้าร่วมโครงการจำนวน 3 ราย ได้แก่

1.) โรงแต่งแร่ ณรงค์ แจ่มใส (Reduce)

สามารถลดปริมาณการใช้เชื้อเพลิงไม้ฟืนในการอบทรายจาก 1,200 ตัน/ปี เหลือเพียง 600 ตัน/ปี (ราคาเชื้อเพลิง 700 บาท/ตัน) คิดเป็นเงิน 400,000 บาท/ปี โดยใช้เงินลงทุนในการปรับปรุง เตาอบทรายประมาณ 200,000 บาท

2.) บริษัท H.C. Stark จำกัด (Reuse)

สามารถลดการใช้สารเคมีได้จาก 8,000 ตัน/ปี ลดลงเหลือ 3,000 ตัน/ปี คิดเป็นเงิน 300,000 บาท/ปี (สารเคมี 60 บาท/ตัน) โดยวางแผนการบริหารจัดการการใช้น้ำในกระบวนการผลิตและน้ำเสีย อีกทั้งยังสามารถนำน้ำเสียที่เกิดขึ้นกลับมาใช้ใหม่ได้อีก 7,000 ลบ.ม./ปี ทำให้สามารถลดค่าใช้จ่ายในการบำบัดน้ำเสียได้อีก 3.6 ล้านบาท/ปี โดยมีเงินลงทุนประมาณ 240,000 บาท

3.) บริษัท ผาแดง อินดัสทรี จำกัด (Recycle)

สามารถนำสังกะสีที่ปะปนในตะกอนน้ำเสียกลับมาใช้ใหม่ประมาณ 1,350 ตัน/ปี คิดเป็นเงิน 40 ล้านบาท/ปี (สังกะสีราคา 30,000 บาท/ตัน) โดยการเพิ่มเติมระบบตกตะกอนในกระบวนการบำบัดน้ำเสีย ซึ่งใช้เงินลงทุนประมาณ 30.5 ล้านบาท

6. มูลค่าการผลิต การนำเข้า การส่งออก ด้านโลหกรรม

ผลิตภัณฑ์โลหะที่ผลิตได้จากโรงงานประกอบโลหกรรมซึ่งเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐานที่สำคัญของประเทศในปี 2551 มีจำนวน 9 ชนิด คิดเป็นมูลค่านับแสนล้านบาท โดยผลผลิตทั้งหมดประกอบด้วยผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปและผลิตภัณฑ์ขั้นกลางที่ใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ทั้งนี้จะใช้เพื่อตอบสนองการบริโภคภายในประเทศและเพื่อการส่งออก อย่างไรก็ตาม กำลังการผลิตของผู้ประกอบการภายในประเทศยังคงมีไม่เพียงพอ ต่อความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์โลหะทั้งหมดทำให้ต้องพึ่งพาการนำเข้าจากต่างประเทศด้วย โดยมีรายละเอียดของผลการดำเนินงาน ดังนี้

การผลิต

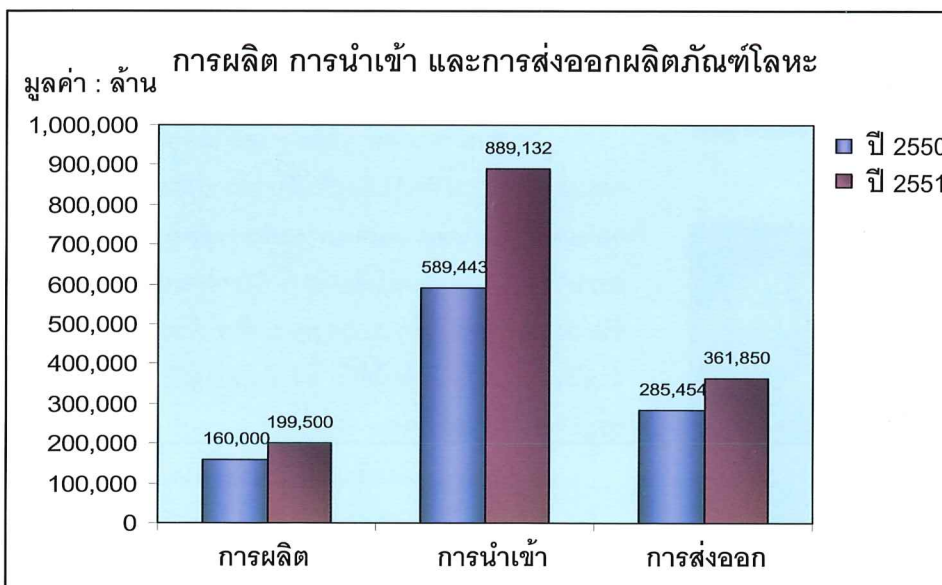
มีการผลิตโลหะมูลค่าประมาณ 199,500 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากผลผลิตของปี 2550 ร้อยละ 25 โดยโลหะที่มีมูลค่าการผลิตสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ เหล็กและเหล็กกล้า ดีบุก สังกะสี ตะกั่ว และทองคำ โดยมีมูลค่าการผลิตประมาณ 164,000 14,700 9,200 6,700 และ 2,600 ล้านบาท ตามลำดับ

การนำเข้า

ผลิตภัณฑ์โลหะที่มีการนำเข้าสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ เหล็กและเหล็กกล้า ทองคำ ทองแดง อะลูมิเนียม และเงิน โดยมีมูลค่าการนำเข้าประมาณ 448,400 220,100 113,400 60,200 และ 20,100 ล้านบาท ตามลำดับ

การส่งออก

ผลิตภัณฑ์โลหะที่มีการส่งออกคิดเป็นมูลค่าสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ทองคำ เหล็กและเหล็กกล้า ทองแดง เงิน และดีบุก โดยมีมูลค่าการส่งออกประมาณ 173,800 96,500 31,600 29,600 และ 11,100 ล้านบาท ตามลำดับ

ด้านโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

ในการรองรับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกทั้งสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง ภาคอุตสาหกรรมต้องพัฒนาตนเอง เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ให้สามารถดำเนินธุรกิจภายใต้สภาพแวดล้อมใหม่ได้อย่างเหมาะสม มีประสิทธิภาพ และสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลกอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จึงได้กำหนดนโยบายการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรมให้สามารถลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ซึ่งจะมีผลถึงการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศในภาพรวมต่อไป สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. 2550 – 2554

การพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้รับมอบหมายจากกระทรวงอุตสาหกรรม ให้มีภารกิจในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์ในภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทย ส่งผลให้ต้นทุนโลจิสติกส์ของสถานประกอบการลดลง ซึ่งจะไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถและการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมในที่สุด

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ดำเนินงานในการส่งเสริมและพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมอย่างเป็นรูปธรรม ดังนี้

1. การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ภายในองค์กรให้ แก่ภาคอุตสาหกรรม

เป็นการพัฒนาปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ และสร้างบุคลากรโลจิสติกส์
สำหรับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของสถานประกอบการในกลุ่มอุตสาหกรรมเซรามิก ได้แก่
1) กลุ่มสุขภัณฑ์ 2) กลุ่มกระเบื้อง และ 3) กลุ่มเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารของข้าวร่วม และ
เครื่องประดับ รวมจำนวน 20 ราย

ในการดำเนินงานดังกล่าว ผู้เชี่ยวชาญด้านโลจิสติกส์พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่กรม
อุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้เข้าปฏิบัติงาน ณ สถานประกอบการแต่ละราย 5 ครั้ง
โดยเข้าดำเนินการในสถานประกอบการ พร้อมให้ความรู้การจัดการโลจิสติกส์ จัดกลุ่มระดม
ความเห็น วิเคราะห์ปัญหากิจกรรมโลจิสติกส์ และจัดทำแนวทางแก้ไขปัญหาคือ การจัดการ
วัตถุดิบ การผลิต การบริหารเพื่อลดปริมาณสินค้าคงคลัง การเพิ่มประสิทธิภาพการขนส่ง
และการจัดทำระบบวางแผนโซ่อุปทาน เพื่อให้สามารถลดต้นทุนโลจิสติกส์ และอบรมสร้าง
บุคลากรหลักด้านโลจิสติกส์ในโรงงานสำหรับเป็นต้นแบบการพัฒนาอย่างต่อเนื่องภายในองค์กร

ผลจากการดำเนินงานพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ภายในองค์กร
ให้แก่สถานประกอบการในอุตสาหกรรมเซรามิก สามารถสร้างบุคลากรโลจิสติกส์สำหรับ
การพัฒนาอย่างต่อเนื่องในองค์กร 260 คน มีการจัดทำโครงการแก้ไขปัญหาและเพิ่ม
ประสิทธิภาพโลจิสติกส์ ด้านต่างๆ อาทิเช่น การบริหารจัดการทั่วไป การจัดการคลังสินค้า
การบริหารสินค้าคงคลัง และการจัดการขนส่ง เป็นต้น รวม 73 โครงการ ส่งผลให้ประสิทธิภาพ
ด้านโลจิสติกส์ของสถานประกอบการเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 และสามารถลดต้นทุน
ด้านโลจิสติกส์ได้เฉลี่ยร้อยละ 22 เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเริ่มโครงการ

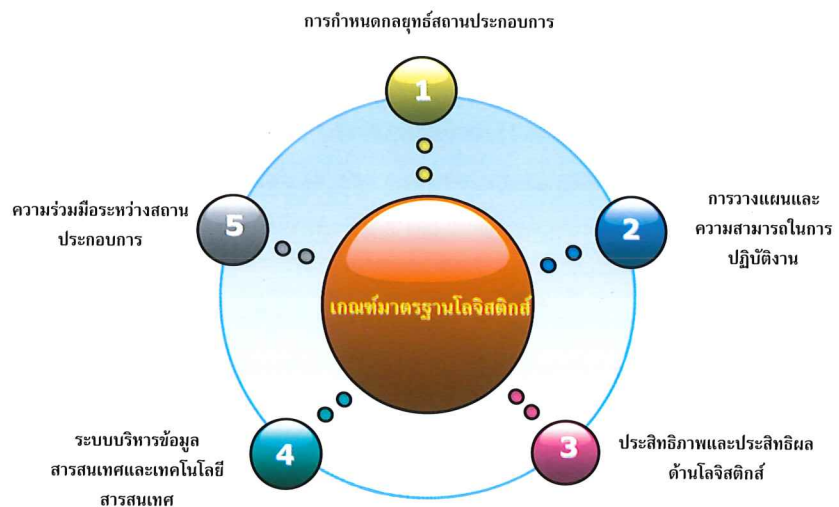
2. การสร้างมาตรฐานโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

เป็นการส่งเสริมให้สถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานที่อยู่ในกำกับดูแลของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีการจัดการโลจิสติกส์ที่เป็นระบบ ซึ่งเป็นกลยุทธ์สำคัญที่จะช่วยเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันรวมถึงลดต้นทุนที่ไม่ก่อให้เกิดการเพิ่มมูลค่าให้กับสถานประกอบการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานพร้อมทั้งจัดทำคู่มือการประเมินศักยภาพด้านโลจิสติกส์ (Logistics Scorecard; LSC) สำหรับเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการสร้างมาตรฐานโลจิสติกส์ของสถานประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน และใช้ในการประเมินศักยภาพด้านโลจิสติกส์ขององค์กร เพื่อเป็นข้อมูลในการวางแผนและการพัฒนาการบริหารจัดการโลจิสติกส์ขององค์กรอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืนต่อไป

เกณฑ์มาตรฐานโลจิสติกส์ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 5 ด้าน ได้แก่

1. การกำหนดกลยุทธ์สถานประกอบการ
2. การวางแผนและความสามารถในการปฏิบัติงาน
3. ประสิทธิภาพและประสิทธิผลด้านโลจิสติกส์
4. ระบบบริหารข้อมูลสารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ
5. ความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการ

สำหรับในปี 2551 ได้ดำเนินเป็นปีแรก โดยนำร่องสร้างมาตรฐานให้กับสถานประกอบการในกำกับดูแล ได้แก่ เหมืองแร่ โรงโม่ บด หรือย่อยหิน โรงแต่งแร่ และโรงงานประกอบโลหกรรมที่ได้รับรางวัลสถานประกอบการชั้นนำ ปี 2548 - 2550 จำนวน 74 ราย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้สถานประกอบการดังกล่าวรักษามาตรฐานและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับสถานประกอบการอื่นๆ โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร 3 วัน ให้กับบุคลากรด้านโลจิสติกส์ของสถานประกอบการข้างต้น ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวจะได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านโลจิสติกส์ กิจกรรมวิเคราะห์ปัญหาด้านโลจิสติกส์และประเมินตนเองโดยใช้ Logistics Scorecard พร้อมคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญด้านโลจิสติกส์ ซึ่งกิจกรรมการประเมินตนเองที่

จัดขึ้นนี้ จะช่วยสนับสนุนให้ผู้ประกอบการได้ตระหนักถึงความสำคัญของประโยชน์ที่จะได้รับการจัดการโลจิสติกส์ที่ดี และเป็นแนวทางให้กับผู้ประกอบการได้ปรับปรุงการดำเนินงานของตนให้ดียิ่งขึ้นไป

นอกจากนี้ ได้คัดเลือกสถานประกอบการที่มีการจัดการโลจิสติกส์ผ่านเกณฑ์การประเมินที่กำหนด จำนวน 17 ราย เพื่อรับรางวัล “สถานประกอบการที่มีการจัดการโลจิสติกส์ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ประจำปี 2551” ซึ่งกำหนดพิธีมอบรางวัลโดย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2552

3. การจัดทำดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์ (Logistics Cost Index))

ดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์เป็นหนึ่งในตัวชี้วัดประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ในภาคการผลิต ซึ่งเป็นข้อมูลทางสถิติที่ภาครัฐนำไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบายการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศ สามารถนำข้อมูลไปวิเคราะห์ปัจจัยหรือผลกระทบที่สะท้อนภาวะต้นทุนและกิจกรรมโลจิสติกส์ เช่น ผลกระทบของต้นทุนการขนส่งสินค้าเมื่อราคาน้ำมันเพิ่มขึ้น ผลกระทบต้นทุนการเก็บรักษาสินค้าคงคลังเมื่ออัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น เป็นต้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้เล็งเห็นความสำคัญของดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์ ดังนั้นในปี 2551 จึงได้ริเริ่มจัดทำดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมเป็นปีแรก โดยมีกลุ่มอุตสาหกรรมหลักและเชรามีเป็นอุตสาหกรรมเป้าหมาย

ในการจัดทำดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์ ได้ใช้แบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์ประยุกต์วิเคราะห์โครงสร้างต้นทุนโลจิสติกส์ และได้ศึกษาผลกระทบของปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เช่น ราคาน้ำมัน อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา ฯลฯ เพื่อปรับโครงสร้างแบบจำลองทางด้านเศรษฐศาสตร์ประยุกต์ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์ จะอยู่ในรูปของตัวเลขที่ใช้วัดการเปลี่ยนแปลงต้นทุนโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมพื้นฐานในประเทศ ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง เปรียบเทียบกับระยะเวลา ณ ปีฐานซึ่งประกอบด้วย 4 หมวดหลัก ได้แก่ 1) ดัชนีต้นทุนการเก็บรักษาสินค้าคงคลัง 2) ดัชนีต้นทุนการจัดการคลังสินค้า 3) ดัชนีต้นทุนการขนส่งสินค้า และ 4) ดัชนีต้นทุนการบริหารจัดการ โดยมี การจัดเก็บข้อมูลเพื่อกำหนดค่าของดัชนีและวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องและเผยแพร่รายไตรมาส และรายปี และจะขยายไปสู่กลุ่มอุตสาหกรรมอื่นๆ ต่อไป

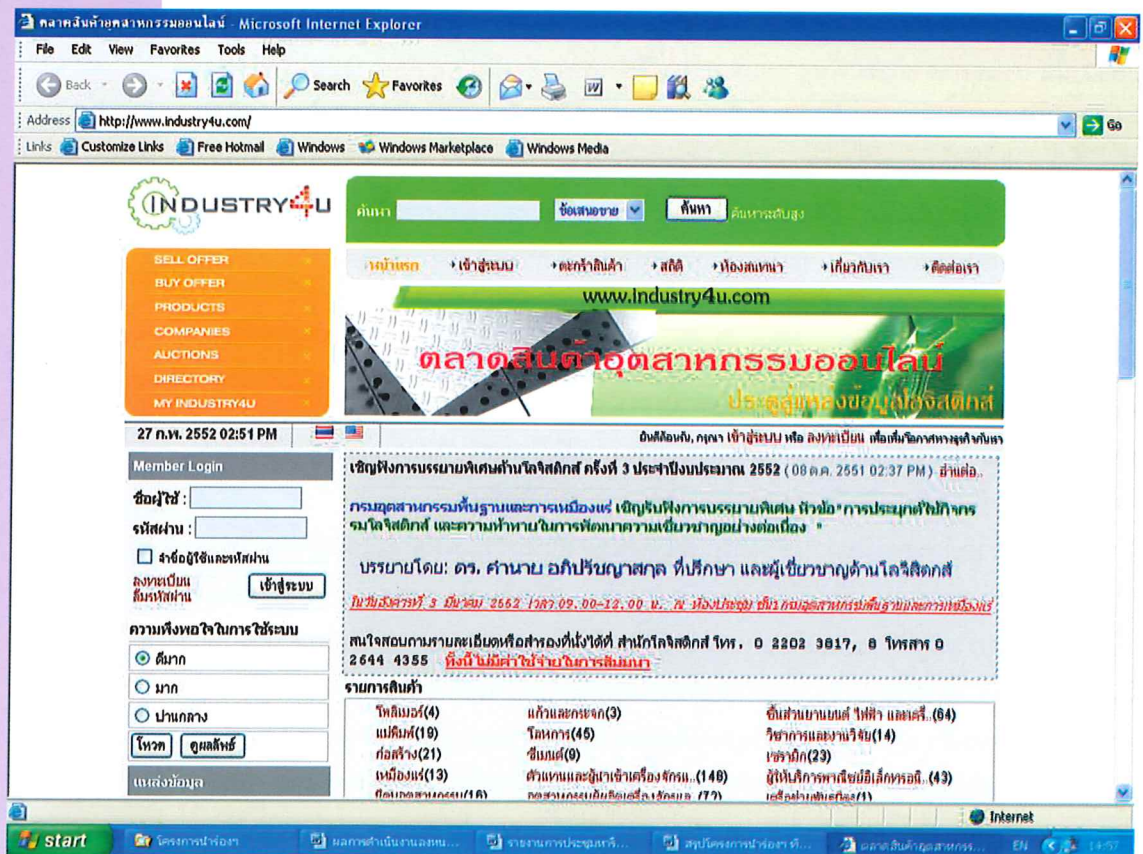
นอกจากนี้ยังได้จัดทำตัวชี้วัดประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ในรูปต้นทุนโลจิสติกส์ต่อยอดขาย เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมมีตัวชี้วัดการดำเนินกิจกรรมด้านโลจิสติกส์เชิงเปรียบเทียบ ซึ่งสามารถใช้วัดความสามารถในการแข่งขันในกลุ่มอุตสาหกรรมของตนเอง หรือกับอุตสาหกรรมอื่นๆ หรือแม้แต่ว่ากับต่างประเทศ ในระยะต่อไปจะจัดทำข้อมูลต้นทุนโลจิสติกส์ต่อยอดขายรายกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ

4. การพัฒนาระบบตัวกลางสารสนเทศสำหรับโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

การพัฒนาระบบตัวกลางสารสนเทศสำหรับโลจิสติกส์อุตสาหกรรมในรูปแบบของตลาดสินค้าอุตสาหกรรมออนไลน์ (Industrial e-Market Place) ภายใต้เว็บไซต์ www.industry4u.com ได้เปิดให้บริการเมื่อเดือนเมษายน 2550 โดยมีลักษณะเป็นเว็บไซต์สำหรับการค้นหาและสืบค้นข้อมูล (Web Directory) และเป็นแหล่งรวบรวมผู้ซื้อ ผู้ขาย ผู้ผลิต และผู้ให้บริการโลจิสติกส์ โดยที่สมาชิกสามารถสืบค้นวัตถุดิบ สินค้าอุตสาหกรรม และการบริการได้ เกิดกลุ่มการซื้อขาย ทำให้การประกอบการธุรกิจเกิดความประหยัดและรวดเร็ว ช่วยลดต้นทุนการจัดซื้อจัดหา และการจัดจำหน่ายวัตถุดิบและสินค้าอุตสาหกรรม นอกจากนี้ระบบยังเป็นแหล่งข้อมูลและความรู้ด้านโลจิสติกส์อุตสาหกรรมอีกด้วย ซึ่งปัจจุบันมีสมาชิกทั้งหมด 3,10 ราย

สำหรับปี 2551 ได้พัฒนาระบบงานสนับสนุนและเชื่อมโยงบนเว็บไซต์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อสมาชิก โดยเพิ่มการให้บริการในส่วนของกระดานถามตอบปัญหาทางด้านโลจิสติกส์ และการให้บริการองค์ความรู้ด้านโลจิสติกส์ในรูปแบบต่างๆ เช่น บทความ และสื่อวีดิทัศน์ เป็นต้น เพื่อพัฒนาให้เกิดสังคมของกลุ่มสมาชิก และกลุ่มพันธมิตรธุรกิจที่สามารถค้นหาและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ผ่านระบบ นอกจากนี้ได้ทำการฝึกอบรมการเข้าไปใช้ประโยชน์ในเว็บไซต์ www.industry4u.com ให้แก่สมาชิกซึ่งเป็นช่องทางหนึ่งในการที่สมาชิกจะมีโอกาสได้พูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในภาคอุตสาหกรรม

5. การสร้างเครือข่ายและพันธมิตรในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ อุตสาหกรรม

นอกจากการดำเนินงานพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมแล้ว กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้สร้างและขยายเครือข่ายพันธมิตรกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดการบูรณาการในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม อาทิเช่น สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) สถาบันเครือข่าย สมาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ส.อ.ท.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) สมาผู้ส่งสินค้าทางเรือแห่งประเทศไทย (สรท.) มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร เป็นต้น

นอกจากนี้ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้จัดการสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนแนวคิดและประสบการณ์ด้านการจัดการและพัฒนาระบบโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน ในหัวข้อ “โลจิสติกส์สร้างความได้เปรียบอุตสาหกรรมไทยในศตวรรษที่ 21” โดยผู้ทรงคุณวุฒิจากอุตสาหกรรมการผลิตเหล็กและอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากเหล็ก เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2551 ณ โรงแรมสยามซิตี้ กรุงเทพฯ และการสัมมนาระดมความเห็นการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน โดยผู้แทนจากกลุ่มอุตสาหกรรม หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง และภาคการศึกษา ในหัวข้อ “เศรษฐกิจค้ำจุนโลจิสติกส์อุตสาหกรรมช่วยได้อย่างไร” เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2551 ณ โรงแรมสยามซิตี้ กรุงเทพฯ

สำหรับการดำเนินงานเพื่อส่งเสริมและพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมในปี 2552 นั้น กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จะดำเนินการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมครอบคลุมแผนปฏิบัติการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมทั้ง 4 ด้าน อาทิเช่น การเพิ่มประสิทธิภาพการเชื่อมโยงและการจัดการโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ และการกระตุ้นและส่งเสริมให้สถานประกอบการภาคอุตสาหกรรมมีการจัดการโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพโดยการคัดเลือกและประเมินสถานประกอบการเพื่อให้รางวัลอุตสาหกรรมดีเด่นประเภทการจัดการโลจิสติกส์ เป็นต้น รวมทั้งนำผลการดำเนินงานในปี 2551 มาต่อยอดเพื่อให้การพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมมีความต่อเนื่อง เช่น การฝึกอบรมเชิงลึกให้กับกลุ่มอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในภูมิภาค การส่งเสริมการสร้างมาตรฐานสถานประกอบการอุตสาหกรรมมีการจัดการโลจิสติกส์ที่เป็นระบบ และการจัดทำดัชนีต้นทุนโลจิสติกส์และต้นทุนโลจิสติกส์ต่อยอดขายรายอุตสาหกรรม เป็นต้น

นอกจากการดำเนินงานข้างต้นแล้ว กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ จะบูรณาการประสานความร่วมมือในการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง คือ ภาครัฐทั้งระดับนโยบายและระดับปฏิบัติการ ภาคเอกชนหรือผู้ประกอบการ และภาคประชาชนหรือนักวิชาการ เพื่อให้การพัฒนาการจัดการด้านโลจิสติกส์ประสบความสำเร็จโดยเร็ว สามารถแก้ไขปัญหาเชิงลึกกรายอุตสาหกรรมได้อย่างถูกต้อง ตรงตามความต้องการของแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรม และเกิดผลกระทบโดยตรงต่อภาคอุตสาหกรรม สามารถลดต้นทุน เพิ่มประสิทธิภาพ และสร้างมูลค่าเพิ่ม ตลอดจนเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันขององค์กรและประเทศได้

การพัฒนาองค์กร

สู่ความเป็นเลิศ

การพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ

1. การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อรองรับการบริหารและบริการในรูปแบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์

1.1 ระบบสารบรรณและตู้จัดเก็บเอกสารอิเล็กทรอนิกส์

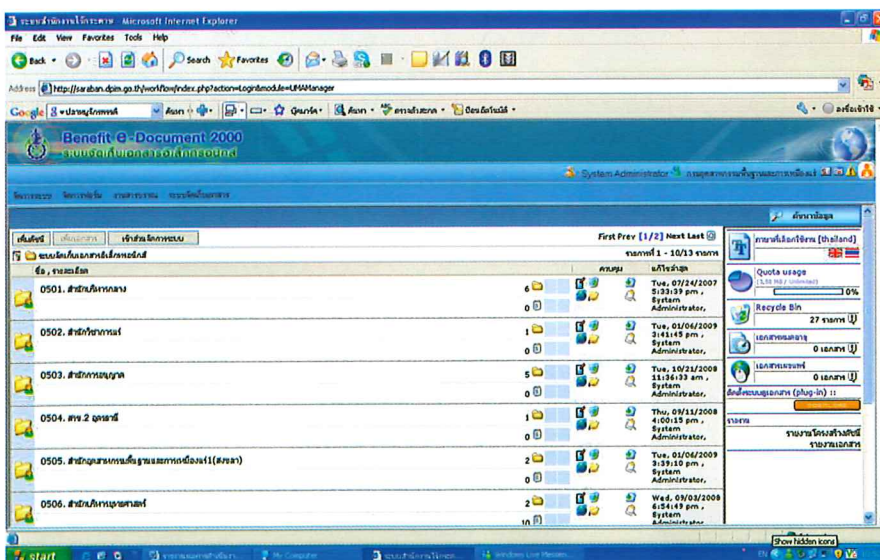
ระบบงานสารบรรณเป็นระบบงานสนับสนุน (Supporting Report) งานบริหารภายในองค์กร (Back Office) ที่มีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการบริหารงาน ทั้งนี้เนื่องจากระบบสารบรรณเป็นระบบที่เกี่ยวข้องกับงานเอกสารจึงทำให้สิ้นเปลืองกระดาษ พื้นที่จัดเก็บเอกสาร รวมถึงไม่สะดวกต่อการค้นหาและติดตามเอกสาร กรมอุตสาหกรรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่จึงเห็นควรจัดหาระบบงานสารบรรณและตู้จัดเก็บเอกสารอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ภายในองค์กร เพื่อให้การทำงานมีความ

คล่องตัว รวดเร็วมากขึ้น สามารถติดตามและค้นหาเอกสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงลดการใช้กระดาษ และพื้นที่จัดเก็บเอกสาร อีกทั้งเป็นส่วนหนึ่งในการนำไปสู่การบริหารงานองค์กรในรูปแบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (e-Government) จากการนำระบบงานสารบรรณและตู้จัดเก็บเอกสารอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในกรมอุตสาหกรรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่พบว่าระบบงานดังกล่าวทำให้การค้นหาและติดตามเอกสารเป็นได้อย่างรวดเร็ว ลดภาระของเจ้าหน้าที่ลงได้ค่อนข้างมาก

1.2 การพัฒนาระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อรองรับการบริหารงานในรูปแบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์

ได้ปรับปรุงระบบจัดเก็บข้อมูลแบบเครือข่าย (SAN Storage) ให้มีความสามารถทำงานแทนกันได้ (Redundant) พร้อมทั้งขยายขนาดเนื้อที่จัดเก็บข้อมูลให้สามารถรองรับข้อมูลได้สูงสุด 5.4 TB นอกจากนี้ยังได้ปรับปรุงประสิทธิภาพของเครื่องแม่ข่ายที่ให้บริการระบบ Virtual Server , GIS และระบบสำรองข้อมูลด้วยการดำเนินการดังกล่าวข้างต้น ส่งผลให้ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของกรมอุตสาหกรรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีประสิทธิภาพสูงขึ้นสามารถรองรับระบบงานสารสนเทศที่เปิดให้บริการแก่บุคคลภายนอก และเจ้าหน้าที่ภายในได้มากขึ้น สามารถรองรับการขยายตัวของการใช้งานที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องได้เป็นอย่างดี และการที่ระบบเครือข่ายเชื่อมต่อถึงกันทั้งหน่วยงานส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค ทำให้กรมอุตสาหกรรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่สามารถนำระบบงานสารสนเทศในลักษณะ Back Office มาใช้กับทุกหน่วยงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การพัฒนาบุคลากรเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงการจัดการความรู้ในองค์กร

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้เห็นว่าการพัฒนาทรัพยากรบุคคลในหน่วยงาน เป็นภารกิจสำคัญของทุกองค์กร และเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ของภารกิจตามยุทธศาสตร์ในทุกๆ ด้าน ทั้งระดับชาติ ระดับกระทรวง และระดับองค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่เป็นองค์กรหลักในการบริหารจัดการและพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของประเทศ บุคลากรในหน่วยงานนอกจากต้องพัฒนาให้มีสมรรถนะ (Competency) พื้นฐานที่จำเป็นแล้ว ยังต้องพัฒนาตามลักษณะเฉพาะทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพที่ตรงตามภารกิจขององค์กรอีกด้วย ประกอบกับการพัฒนาทรัพยากรบุคคลเป็นหนึ่งในคำรับรองการปฏิบัติราชการที่ต้องมีการวัดผลทุกปีงบประมาณ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีโครงการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ที่สนับสนุนการดำเนินการตามภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครอบคลุมวัตถุประสงค์และทุกองค์ประกอบ และสามารถดำเนินการ

ได้บรรลุเป้าหมายเพื่อพัฒนาองค์กรสู่ความเป็นเลิศ สามารถปฏิบัติภารกิจเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนได้อย่างแท้จริง

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ดำเนินการจัดฝึกอบรมสัมมนา บรรยายพิเศษ และดำเนินวิธีการอื่นๆ เกี่ยวกับการพัฒนาทรัพยากรบุคคลเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนี้

1.) พัฒนาทรัพยากรบุคคลในองค์กร ตามสมรรถนะ (Competency) ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จ ได้มีการดำเนินการจัดฝึกอบรม สัมมนา และบรรยายพิเศษ จำนวน 11 หลักสูตร มีผู้เข้าร่วม 508 คน

2.) เพิ่มพูนความรู้ทางวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานแก่ทรัพยากรบุคคล ได้มีการดำเนินการจัดฝึกอบรม สัมมนา และบรรยายพิเศษ จำนวน 11 หลักสูตร มีผู้เข้าร่วม 1,044 คน

3.) เป็นกลไกสนับสนุนในการปรับ/สร้างวัฒนธรรมในองค์กร โดยยึดหลักการบริหารจัดการแนวใหม่ และการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ได้มีการ

ดำเนินการจัดฝึกอบรม สัมมนา และบรรยายพิเศษ จำนวน 3 หลักสูตร มีผู้เข้าร่วม 515 คน

การนำไปใช้ประโยชน์

ผลการพัฒนาทรัพยากรบุคคลได้ส่งผลต่อภารกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ดังนี้

1.) สามารถดำเนินการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ตามสมรรถนะที่กำหนดไว้ได้อย่างครบถ้วน

2.) สามารถเสริมสร้างองค์ความรู้ที่จำเป็นให้แก่บุคลากร ได้อย่างทันสมัย และทันเวลา เช่น เรื่องความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ฉบับใหม่

3.) สามารถส่งเสริมให้การดำเนินการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประสบความสำเร็จทั้งในเรื่องการปรับสร้างวัฒนธรรมในองค์กร การจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาองค์กรไปสู่การเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ และการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในองค์กร

3. การพัฒนานโยบายของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เพื่อการอนุวัตตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550

ด้วยรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดหลักการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนให้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรแร่ และการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพิ่มขึ้น เมื่อได้พิจารณาบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกับสิทธิและเสรีภาพของประชาชนแล้ว มีข้อพิจารณาที่สำคัญเกี่ยวกับการให้ชุมชน

ชุมชนท้องถิ่น และองค์การอิสระ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนองค์การเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ผู้แทนสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติหรือด้านสุขภาพ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีส่วนได้เสีย ได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นทุกครั้ง ก่อนการพิจารณาอนุญาตตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510

การทำเหมืองได้ดินตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 มีบทบัญญัติที่เปิดโอกาส ให้มีการปรึกษาเบื้องต้นกับผู้มีส่วนได้เสีย การรับฟังความคิดเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาต และการให้ตัวแทนผู้มีส่วนได้เสียมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำเหมืองได้ดิน แต่ในส่วนของการทำเหมืองแร่แบบก รวมถึงกิจกรรมที่ต่อเนื่องจากการทำเหมือง เช่น การแต่งแร่ หรือการประกอบโลหกรรม ยังไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียเพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาตอย่างชัดเจน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้ตระหนักถึงหลักการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย จึงเสนอแนวทางแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 ให้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียเพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาตการทำเหมืองแร่แบบก รวมถึงกิจกรรมที่ต่อเนื่องจากการ ทำเหมือง โดยการเสนอ

ร่างพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 เพิ่มความเป็นมาตรา 49/1 ว่า “เว้นแต่กรณีการทำเหมืองได้ดินตามหมวด 4/1 การดำเนินการรับฟังความคิดเห็นตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ถือเป็น การรับฟังความคิดเห็นก่อนการอนุญาตประทานบัตรตามพระราชบัญญัตินี้” เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

นอกจากนี้ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้เสนอแนวทางการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตประทานบัตร และพิจารณากลับกรอกร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยแร่ พ.ศ. ซึ่งเป็นการเสนอปรับปรุงพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 ทั้งฉบับ ให้เอื้อประโยชน์ต่อการบริหารจัดการทรัพยากรแร่ โดยคำนึงถึงความเป็นเอกภาพของกฎหมายและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญดังกล่าวด้วย

ผลการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ

ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร Information center

ผลการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (กพร.) ได้ดำเนินการเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 โดยได้ดำเนินงานในด้านต่างๆดังนี้

1. ด้านการจัดสถานที่ให้บริการข้อมูลตาม มาตรา 9

จัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร. ขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งกำหนดให้หน่วยงานภาครัฐจัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารเพื่อให้เกิดความโปร่งใสในระบบการบริหารราชการแผ่นดิน ให้ประชาชนมีสิทธิแสดงความคิดเห็น มีส่วนร่วมในการตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดิน และส่งเสริมให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร. ตั้งอยู่บริเวณชั้น 1 ตึกกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และมีเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ข้อมูลเพื่อให้บริการแก่ประชาชนที่เข้าตรวจดูข้อมูลข่าวสารของกรมฯ

ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร. ได้พัฒนาการดำเนินงานมาโดยตลอด ทั้งด้านการให้บริการ และการจัดระบบข้อมูลข่าวสารให้เป็นไปด้วยความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยมีการจัดเก็บแยกประเภทข้อมูลตามมาตรา และสามารถค้นหาได้สะดวก เนื่องจากมีการจัดทำดัชนีสืบค้นตามชนิดของข้อมูล รวมทั้งจัดให้มีข้อมูลข่าวสารอื่นๆ ของกรมไว้ให้บริการประชาชนด้วย นอกจากนี้ประชาชนจะสามารถมาขอรับบริการข้อมูลข่าวสารที่ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร. ได้โดยตรงแล้ว ยังสามารถเข้าตรวจดูข้อมูลข่าวสารได้ที่เว็บไซต์ <http://info.dpim.go.th>

ในปีงบประมาณ 2551 มีผู้สนใจเข้ามาขอข้อมูลข่าวสารจากศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร. จำนวน 539 ราย ซึ่งผู้ให้บริการส่วนใหญ่เห็นว่า มีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอย่างโปร่งใส ข้อมูลค้นหาง่าย และเจ้าหน้าที่ให้บริการดี ส่วนข้อมูลข่าวสารที่ประชาชนขอรับบริการมาก 5 อันดับแรก คือ (1) เอกสารทางวิชาการ เอกสารเผยแพร่ต่างๆ (2) คู่มือหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงาน เช่น แผ่นพับกระบวนงาน (3) โครงสร้าง และอำนาจ

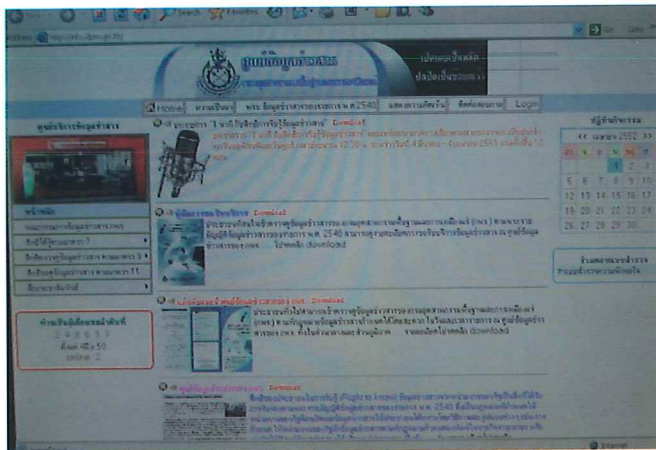
หน้าที่ (4) กฎหมายว่าด้วยแร่ กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง
มติคณะรัฐมนตรี ระเบียบข้อบังคับ และ (5) รายงาน การปฏิบัติ
งานประจำปี

2. ด้านการบริหารจัดการเกี่ยวกับการเปิดเผย ข้อมูลอย่างมีระบบ

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้มีการ
แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาข้อมูลข่าวสาร โดยมีรองอธิบดี
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นประธานกรรมการ
ประกอบด้วยผู้อำนวยการสำนักต่างๆเป็นกรรมการ เพื่อบริหาร
การดำเนินงานของศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร. และมอบหมาย
เจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายข้อมูลข่าวสาร
อย่างชัดเจน มีการจัดเก็บสถิติ และสรุปผลการให้บริการศูนย์
ข้อมูลข่าวสารของ กพร. รวมทั้งรายงานผู้บริหารทุกไตรมาส
อย่างสม่ำเสมอ

3. ด้านการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ การปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาตามพระราช บัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้จัดการ
ประชุมเชิงปฏิบัติการ และกิจกรรมต่างๆ เพื่อเสริมสร้างความ
รู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของ
ทางราชการตาม พรบ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540
ให้แก่เจ้าหน้าที่ในกรมฯ นอกจากนี้ยังได้ประชาสัมพันธ์กฎหมาย
ข้อมูลข่าวสารของราชการให้ประชาชนรับทราบถึงสิทธิการรับรู้
ข้อมูลข่าวสารของราชการ และการให้บริการข้อมูลข่าวสารของ
ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร. ผ่านช่องทางต่างๆ ได้แก่ เสียงตาม
สายของ กพร. จัดพิมพ์แผ่นพับแนะนำศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ
กพร. เอกสารคู่มือการขอรับบริการข้อมูลข่าวสาร ณ ศูนย์ข้อมูล
ข่าวสารของ กพร. เว็บไซต์ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ กพร. “
<http://info.dpim.go.th>” และบอร์ดประชาสัมพันธ์

4. ด้านการพัฒนาระบบสารสนเทศ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร

กรมอุตุนิยมวิทยาพื้นฐานและการเมืองแร่ ได้นำข้อมูลการประกวดราคา ประกาศสอบราคา ผลการประกวดราคา การจัดซื้อ จัดจ้าง ที่หัวหน้าส่วนราชการลงนามแล้วเผยแพร่บนเว็บไซต์ <http://info.dpim.go.th> รวมทั้งข้อมูลข่าวสารอื่นๆ ที่ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายข้อมูลข่าวสารเผยแพร่บนเว็บไซต์ด้วย

ภาพกิจกรรมสัมพันธ์

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ร่วมลงนามความร่วมมือเพื่อหาแนวทางส่งเสริมพัฒนาการใช้ประโยชน์ปิโตรเคมีสังเคราะห์ เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2551 ณ ห้องประชุม 201 การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 🌸

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และสมาคมการค้าผู้ผลิตปุ๋ยไทย ได้ลงนามบันทึกความเข้าใจความร่วมมือในการพัฒนาอุตสาหกรรมปุ๋ยเพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2551 ณ ห้องประชุม 1 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ 🌸

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี อธิบดีกรมอุตสาหกรรม
พื้นฐานและการเหมืองแร่ พร้อมผู้บริหารและบุคลากร
ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ร่วม
พิธีถวายสัตย์ปฏิญาณเพื่อข้าราชการที่ดีและพลัง
ของแผ่นดิน เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2551 ณ กระทรวง
อุตสาหกรรม

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
ให้สัมภาษณ์สดในรายการ “บ่ายนี้มีคำตอบ” เผยแพร่ออกอากาศทางสถานี
โทรทัศน์โมเดิร์นไนน์ทีวี เรื่อง “รางวัลอุตสาหกรรม ประจำปี 2552” ในฐานะประธาน
คณะกรรมการจัดงานฯ เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2551

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี อธิบดีกรมอุตสาหกรรม
พื้นฐานและการเหมืองแร่ และคณะผู้บริหาร
ตรวจเยี่ยมสถานประกอบการที่ได้รับรางวัลสถาน
ประกอบการชั้นดี ประจำปี 2551 เมื่อวันที่ 16-17
ธันวาคม 2551 ณ จังหวัดสระบุรี 🌸

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
เป็นประธานในพิธีเปิด "โครงการฟื้นฟูสภาพเหมืองอย่างยั่งยืน คีนป่า สร้างแหล่งน้ำ
แหล่งอาหาร สู่ชุมชน เพื่อเฉลิมพระเกียรติ 5 ธันวาคม มหาราช" เมื่อวันที่ 21
ธันวาคม 2551 ณ แปลงฟื้นฟูเหมืองบางหมาก อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่ 🌸

นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และ นายเสน่ห์ นิยมไทย รองอธิบดีฯ ร่วมเดินนำขบวนและแอโรบิกกับผู้บริหารและบุคลากร กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในโครงการ "เสริมสร้างสุขภาพ ออก." และการแข่งขันกีฬาภายใน ออก. เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2552 ณ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (กพร.) จัดประกวดคำขวัญของ กพร. โดย นายวิฑูรย์ สิมะโชคดี อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ให้เกียรติเป็นประธานในพิธีเปิดโครงการ "กพร.: กรมพร้อมรุกสู่ความเป็นเลิศ" เป็นกิจกรรมเพื่อปรับสร้างวัฒนธรรมองค์กร โดยใช้คำขวัญ กพร. เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมภายในกรมฯ เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2552 ณ ห้องประชุม 1 กพร.

คณะผู้จัดทำหนังสือผลการดำเนินงาน ประจำปี 2551 ของ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

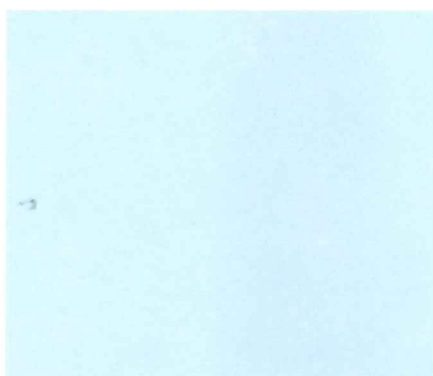
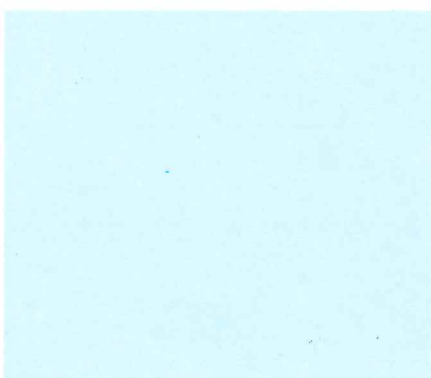
นางธัญพร	ลามานันต์	ประธานคณะกรรมการ
นางสันทิสดา	ไชยสิงห์	คณะทำงาน
นายไพรัตน์	เดชะวิวัฒนาการ	คณะทำงาน
นางสาวกฤษณา	แก้วสวัสดิ์	คณะทำงาน
นายนคร	ศรีมงคล	คณะทำงาน
นายคันธศักดิ์	แข็งแรง	คณะทำงาน
นายพงศ์บุญย์	บุญประดิษฐ์	คณะทำงาน
นายสุรพล	สุขช่วยชู	คณะทำงาน
นายกิตติพันธุ์	บางยี่ขัน	คณะทำงาน
นายธนา	เกียรติวงศ์ชัย	คณะทำงาน
นายจิตตพงศ์	สระขิต	คณะทำงาน
นางสาววันดี	เย็นเป็นสุข	คณะทำงาน
นางอรพิน	อุดมธนธีระ	คณะทำงาน
นายจิโรจน์	รัมมนต์	คณะทำงาน
นายนันทฤช	หิมะมาน	คณะทำงาน
นางสมลักษณ์	เจริญสิน	คณะทำงาน
นางสาวอัมพิกา	ธรรมาภักษ์วัฒนะ	คณะทำงาน
นายสรศักดิ์	สมเจษ	คณะทำงาน
นางสาวนิตดา	กระจ่างฉาย	คณะทำงาน
นายปฏิพัทธ์	บุญนำมา	คณะทำงาน
นายชนะ	อมรโชติ	คณะทำงานและเลขานุการ
นายเดชา	คำแก้ว	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
นายรัตนพงษ์	ดอนพลอยเพชร	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้ประสานงาน

นางประพัต ราชโยธา

สถานที่ติดต่อ

75/10 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
ถ. พระรามที่ 6 10400

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

75/10 ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร. 0-2202-3567, 0-2202-3588 โทรสาร 0-2354-3518